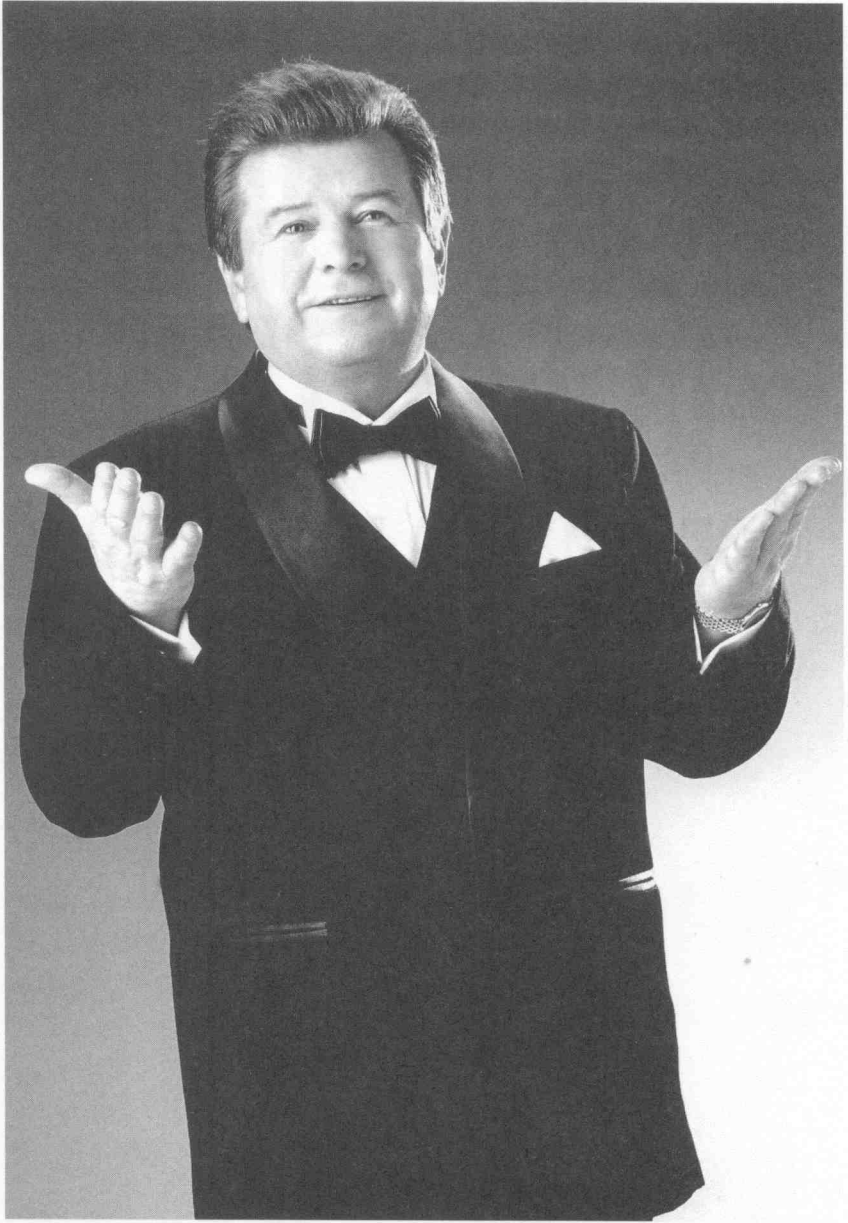

Гроші!Влада!Слава!

**ЯК
СТАТИ
ПОПУЛЯРНИМ
ТА БАГАТИМ**

Версія Михайла Поплавського

ЯК СТАТИ ПОПУЛЯРНИМ ТА БАГАТИМ

Версія

Михайла Поплавського

УДК 33
ББК 65.09
П 18

Автор книги (текст і фото) М.М. Поплавський.
Автор літературного запису О.В. Попова.
Автор ідеї серії “Гроші! Влада! Слава” І.І. Губерніков.

У кожної людини на цій землі свій шлях і своя неповторна доля. Чи кожен з нас здатний стати успішним і задоволеним своїм життям? Так. Чому ж лише одиниці долають усі перешкоди і врешті-решт досягають цієї, такої жаданої, мети? Як приєднатися до їх щасливої компанії? А відповідь дуже проста і складна водночас. Шукайте її між рядками.

Герой цієї книги має надзвичайну харизму і волю завжди залишатися собою. Успіх та визнання прийшли до нього нагородою за його зухвале прагнення йти своїм власним шляхом і прислухатися до своєї душі замість того, щоб жити за загальними правилами. І це єдина якість, що поєднує всіх неординарних людей, бо у всьому іншому вони різні за визначенням. Наш герой саме неординарна, яскрава особистість. Ця книга про нього. А він вже добре розуміється на тому, як стати популярним та багатим...

Як стати популярним і багатим. Версія Михайла Поплавського. — Київ. Видавець — “Макрос” 2007 р. 144 стор.

ISBN 978-96696-7-4

Видавець “Макрос” Україна, Київ, 03680,

вул. Радищева, 10/14, тел.: 380 44 492 8768, 380 44 492 8769

e-mail: macros@macros.com.ua

Усі права захищені. Будь-яке копіювання, відтворення, зберігання в інформаційних системах або трансляція — у будь-якій формі та будь-якими засобами — електронними, механічними, через фотокопіювання, записи тощо — будь-якої частини цієї книги заборонено без письмового дозволу власника авторських прав.

Зроблено в Україні.

© М.М. Поплавський

2007 р.

ISBN 978-96696-7-4

Зміст

Успіх починається з провалу	7
“Освіта — це ідеологія”	13
Неформальний ректор або як звати Поплавського ...	19
I'll be back	30
Бізнес на шоу.	34
Шоу у бізнесі або гроші на імені	40
Як узбеки працюють на українську національну ідею .	47
“Кропива” ти моя, “Кропива”	49
Поплавський і гроші	51
Еротичні думки Поплавського	57
Хава Негіла	60
Ректор енергійний, бо енергетичний	62
Всі жінки Поплавського	66
Як Поплавського любили в присутності прем'єра ...	73
“Поплавок” і один золотий унітаз	75
Здрастуй, рідне село!	77
Мама	83
Культуру в маси!	87
Краще бути першим хлопцем на селі	90
Ректор-провокатор	97
Нагороди	109

Михайло Поплавський — ректор Київського Національного університету культури і мистецтв, доктор педагогічних наук, професор.

Заслужений діяч мистецтв України.

Основоположник наукової школи з управління і економіки соціально-культурної сфери.

Автор експериментальної концепції “ВУЗ ХХІ століття”.
Президент міжнародної громадської організації “Об’єднання українців світу”.

Автор, ведучий і генеральний продюсер Всеукраїнського дитячого телевізійного конкурсу “Крок до зірок” та телевізійного національного проекту “Наша пісня”.

“Девіз життя — жити, любити, творити і перемогати.”

“Скромність — найкоротший шлях до невідомості і бідності.”

“Критика — найкраща реклама. Якщо вас критикують — значить ви на правильному шляху.”

“Заради справи не тільки заспіваєш, а й затанцюєш...”

“Крім апетиту треба мати ще й совість.”

“Кращий відпочинок — це гумор, спорт і секс.”

“Бідних ректорів не буває!”

Михайло Поплавський

УСПІХ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ПРОВАЛУ

Панове, де ви були упродовж останніх десяти років? В Україні? О-о-о, це дуже добре! Тоді я хочу поговорити саме з вами. Ні, не зовсім про політику... І не про ціни на газ. Не про ЖКГ і не про шлях у Європу... Я знаю, що насправді ви вже здогадалися, про що піде мова. Будь ласка, ще одна спроба. Ну, нарешті! Дуже вам дякую. Звичайно — про революцію! Революцію в мізках, революцію в культурі і, ясна річ, в теорії самоменеджменту. Про Михайла Михайловича Поплавського. Тому що в сенсі самостворення та впливу на масову свідомість Поплавський — “это наше всё”.

Проекту “РЕКТОР, ЩО СПІВАЄ” виповнюється 10 років. Країна відчує цей ювілей. Нарешті стало остаточно зрозуміло, що Поплавський переміг. І це безперечно, безсумнівна та блискуча його перемога. 10 років тому ви, такі розумні та елегантні, з гарним смаком та класичною музичною освітою, ви оніміли від шоку, коли вперше побачили на сцені безголосого ректора. Ви

пам'ятаєте, як після абсолютної тиші у залі вся преса просто вибухнула несамовитим обуренням на шпальтах: “Що робить цей чоловік на сцені?! Здавалося б, така поважна людина, ректор столичного вузу... Він знущається з публіки? За кого він нас має? Може, він думає, що “піпл” ЦЕ “захаває”?”

З явищем “ПОПЛАВСЬКИЙ” критика боролася несамовито. А ви тим часом не могли відірвати погляду від телевізора, де ректор нібито робить із себе посміховисько. Із великим задоволенням ви читали дотепні статті, в яких талановиті, гострі на язик журналісти відверто глузували з Поплавського. Тоді ви, мої любі співвітчизники, інтелектуали та розумники, так і не зрозуміли, що тим самим успішно заковтнули наживку і вже 10 років висите на гачку. А “клоун” Поплавський ще тоді, на самому початку, майстерно та витончено обвів усіх вас навколо пальця. За що я йому щиро аплодую. Тому що далекоглядний “клоун” Поплавський виявився прекрасним менеджером, у якого в цій справі своя вигода — інститут культури в його руках перетворився зі скромного вузу лише з двома факультетами (культосвітнім та бібліотечним) на престижний Національний Університет культури та мистецтв, що вже протягом 10 років з ректорського співу отримує немалі дивіденди. Втім, Михайло Михайлович також.

На тому першому концерті, в Будинку культури заводу “Арсенал” у Поплавського була лише одна пісня, перша та іміджева — “Юний орел”. Цей ше-

девр для свого доброго друга та колеги створили Юрій Рибчинський та Геннадій Татарченко. Щоправда, вони тоді виглядали більш адекватними і пропонували іншу назву — “Йду навпростець”, висмикнувши її з приспіву: “...йду навпростець від сердець до сердець”. Але наш герой дещо змінив текст і на поліг на своєму — пісня отримала назву з епатажним креативом. Чому орел? Хто орел? Поплавський? А чому юний? Але “Навпростець” вже давно загубився би у строкатому естрадному натовпі, а от “Юного орла”, навіть коли дуже захочеш — не забудеш.

Існує й офіційне пояснення назви пісні. Йдеться про те, що на гербі Кіровоградської області (а саме там народився ректор, що співає) зображений саме цей степовий птах — з розпростертими бурими крилами та пронизливим хижим оком. І саме таким “орлом”, як розповідає Михайло Михайлович, він сам в юності вилетів з рідної Кіровоградщини та приземлився у столиці.

Перед тим, найпершим виходом на сцену у Поплавського тремтіли ноги та руки. Він добре усвідомлював, що на нього чекає у світлі тих клятих софітів. Вибір у нього був невеликий — зганьбитися, так і не вийшовши на сцену, чи зганьбитися, заспівавши. Відповідь знайшлася швидко, на дні чарки. Новоспечений співак “прийняв” 50 грамів коньяку, потім ще 50 і одразу ж ще 50. Ну, тепер все, досить.

— І тут я відчув себе вже не ректором, а нормальним, розкутим мужчиною. І душа забажала пісні, — це пан ректор каже.

Перші два роки наш герой без 150 грамів коньяку взагалі на сцену не виходив. Зазвичай він “заправлявся” за лаштунками. Винятком були лише концерти у Севастополі. Там Поплавський, за давньою традицією, прямо на сцені випивав першу чарку за тих, хто в морі, другу за ветеранів і третю, як годиться, за любов. І це стало майже частиною шоу-програми. А публіка одразу розуміла, що на сцені своя людина. Згодом Михайло Михайлович від допінгу відмовився, каже, що відпала потреба.

З іншого краю географії, на заході батьківщини, наш хитрий Поплавський використав інший PR-хід. Десять 1997-98 року Михайло Михайлович завітав з концертною програмою до Львова. Його не дуже дзвінкий, але щирий голос мав лунати не будь-де, а у святая святих — в оперному театрі. (Невипадково, як ви розумієте, тому що теорія самоменеджменту без практики — це ніщо. Без провокацій тут не обійдеся). Публіка чекала на нього, але явно не з добром. Мертва тиша в залі, що супроводжувала вихід Поплавського на сцену, красномовніше за будь-які слова свідчила про те, що шанувальників його творчості в залі небагато.

У цьому поважна львівська публіка, що претендує на статус культурної еліти нації, мене трохи ди-

вує. Я так розумію: якщо ти не поважаєш артиста і не шануєш його творчість, то не приходи на концерт. Все дуже просто. А якщо вже прийшов, то будь ввічливим і привітай його хоча б тихенькими оплесками. Принаймні, щоби артист відчув, що не сам у залі і що його помітили. Але зал завмер в очікуванні.

— Я приїхав до вас не як киянин до львів'ян, а як українець до українців, — на першу репліку Поплавського відгукнулося лише декілька поодиноких оплесків. Це був відвертий виклик, і ректор, що приїхав співати, прийняв його. Він придушив образу, яка гарячею хвилею підкотила до обличчя, і змінив концертний тон на революційний. — Якщо ви думаєте, що в залі є хтось, хто любить Україну більше, ніж Поплавський, то ви помиляєтесь!

Зал обурливо загудів. Хіба можна казати таке львів'янам? Але він продовжував:

— І кожний виступ Поплавського в хіт-параді на телебаченні — це на один виступ москаля менше!

І тут сталося несподіване: після секундної паузи публіка вибухнула овацією. Поплавському аплодували хвилин п'ять. Концерт пройшов з великим успіхом.

От такий PR? Самоменеджмент? Я думаю, вірогідність того, що в обох випадках маестро був щирий, дуже висока.

Гроші!

Влада!

Слава!

Павло Зібров почув, як співає Поплавський.

— *Що це ви робите?*

— *Та просто вбиваю час....*

— *Ну знаєте, а ви занадто жорстокий!*

Общаються два декана:

— *Что это все заладили — Паваротти да Паваротти! Ни вам слуха, ни голоса, а в репертуаре блатные песенки из плохого ресторана!— говорит один.*

— *Вы что, слышали его? — удивляется второй.*

— *Да нет, мне Поплавский напел.*

“ОСВІТА — ЦЕ ІДЕОЛОГІЯ”

Севастопольські концерти Михайла Поплавського не минули безслідно. Наслідки теплового спілкування через 10 років наздогнали і севастипольців, і Університет культури, а ще... Московський Державний Університет імені Ломоносова.

Вибачте, наші московські брати, але ректор Поплавський включився у міжнародну боротьбу за півострів Крим і має для цього поважну “зброю”. Тому що освіта — це ідеологія. І, мабуть, ніхто не має такої можливості формувати національну свідомість, патріотизм та впливати на світосприйняття людей, як освітні заклади. Вже у вересні 2008 року у Севастополі відбудеться перший набір до філіалу Національного Університету культури та мистецтв, який має великі амбіції потіснити на освітньому ринку севастипольський філіал МДУ. Поплавський навіть називає конкретний термін: для того, щоб реалізувати свій план, йому потрібно 2 роки. Саме за 2 роки москвичі відчують, що українських абітурієнтів у них поменшало. Адже відбудеться їхня впевнена міграція в Національний Університет культури.

Потіснити МДУ у Москві Поплавський поки що не наважується, але деякі ознаки своєї експансії на сусідню територію він вже виявив — Національний Університет культури та мистецтв з 2008 року відкриває свою філію і в Москві. Відкриваються вони також у Ризі та Варшаві. (Я чую оплески Михайлу Михайловичу? Приєднуюсь!)

Уже перед закінченням нинішнього навчального сезону Михайло Михайлович планує висадити у Севастополі професорсько-викладацький десант на чолі з ректором і “накрити” всі школи. Лише тиждень потрібен команді Університету культури, щоби в усіх севастопольських школах провести тестування та співбесіди з кожним випускником.

Власне, упевнений наступ Університету Поплавського відчують і інші міста України. Ректор, що співає, збирається дійти до кожного учня випускних класів. Кожен отримає буклет з інформацією про вуз, і з кожним поговорять викладачі. Це нова тактика Поплавського. А дотепер Університет культури самопросувався у свідомість вітчизняних абітурієнтів за допомогою всеукраїнських шоу-турів. І це були дуже популярні та дієві акції, бо в них брали участь зіркові викладачі та студенти університету із самим ректором начолі.

Тепер престиж цього навчального закладу, а разом з ним і конкурс при вступі до нього вирости досить помітно (до 15 чоловік на 1 місце на деякі факультети).

Тому Поплавський переходить з цього року до наступної мети — не просто популяризувати вуз, а шукати серед натовпу випускників справжні таланти. Саме цим і займуться професори та викладачі вузу в регіонах. Як кажуть в інституті, “талантам у нас вхід без черги”. А вихід з інституту, як ви розумієте, у тих талантів буде один — прямісінько у зіркове життя.

Та найкращим PR-ходом для інституту назавжди залишиться вихід Поплавського до школярів. І якщо ви особисто знайомі з Михайлом Михайловичем, ви зі мною погодитесь. Ну, любить молодь Михайла Михайловича — і все тут! Їм подобається, що ректор у школі мав двійку з математики, бо у багатьох з них і у багатьох відомих талановитих людей теж не складалося з точними науками. А Поплавський каже, що кожна дитина народжується генієм, треба лише допомогти їй розвинути свій талант. “Поганих учнів не буває. Є погані вчителі”, — упевнений доктор педагогічних наук Михайло Поплавський. Дітям на зустрічі з ректором подобається, що тут визнають їх особливість. І їм подобається, що ректор не любить відмінників, тому що “нельзя бить на свете красивым таким”... Їм подобається, що ректору можна ставити будь-які запитання. І навіть коли у залі сидить півтори тисячі випускників, Поплавський відповідає на всі записки, скільки б їх не було, навіть на трохи провокаційні запитання. Наприклад, про перший сексуальний досвід Михайла Поплавського, і він відповідає (до речі, якщо вам теж цікаво, то відкрию таємницю і для вас: це

сталося, коли Михайло був у дев'ятому класі)... І про першу шлюбну ніч теж питають.

Мабуть, саме через раннє змужніння потяг Поплавського до навчання почав спадати в геометричній прогресії. Особливо потяг до геометрії та інших алгебри з фізикою. Наприкінці навчального року юний Мишко таки отримав аж дві річних оцінки “погано”, тобто двійки. Якби в системі освіти тоді була категорія “дуже погано”, то майбутня зірка могла б розраховувати і на такий вчительський вирок. (Хай зараз хтось спробує дорікнути Поплавському за те, що він математики не знає!). Не дуже старанного учня зі школи відрахували ...

Десь з тиждень Михайло сумував, навіть почав курити. В домі Поплавських взагалі почалася жалоба. Ну, як це так?! Зі школи вигнали... Ганьба! Перед сусідами соромно. Ситуацію врятувала мудра любляча матуся. Вона зарізала з десяток кращих курей, взяла дві сотні яєць та й пішла до школи домовлятися з учителями. Так через свого Мишка Меланія Григорівна вдалася до “корупції”. Та результат був вартий тієї угоди з совістю — “Поплавок” врешті-решт закінчив школу та отримав атестат.

Випускників Університету культури тепер в народі теж кличуть “поплавками”. Це прізвисько ще з дитинства зрослося із Поплавським, і на студентів воно теж якимось саме собою поширилось. Ректор цим дуже гордий, пишається своїми “по-

плавками”. Каже, що це дуже хороше прізвисько, бо “поплавок” завжди залишається на плаву, а коли пірнає, то обов’язково дістає велику “рибу”, тобто проект. А ось це вже надзвичайно важливо. Тому що на перший курс потрапляють дуже різні абітурієнти, однак вирішальне те, якими вони випускаються з університету і як потім можуть себе реалізувати. Адже саме за цим результатом формується імідж вузу.

“Студентів треба любити” — це ректорська заповідь від Поплавського. І він щиро її дотримується. Завжди.

Журналіст бере інтерв’ю у Михайла Михайловича:

— *Є геніальні артисти, письменники, спортсмени... А чи є геніальні ректори?*

— *Ну, — каже Михайло Михайлович, — нас дуже мало...*

Відомий професор обстежив Михайла Михайловича. Закінчивши огляд, він сказав:

— *Вам треба обмежити розумову діяльність. Чим ви займаєтесь?*

— *Я ректор інституту культури.*

— *Це можна.*

Гроші!

Влада!

Слава!

Розмовляють два новобранці:

— А давай над комбатом пожартуємо?

— Досить! Над ректором вже пожартували!

Поплавський переходить вулицю у недозволеному місці. Його зупиняє міліціонер і пропонує сплатити штраф.

— Вам хіба можна штрафувати міністра?— запитує Михайло Михайлович. Міліціонер подумав і відійшов.

— Ви хіба вже міністр?— цікавляться у Поплавського.

— Ні. Я ж тільки запитав.

НЕФОРМАЛЬНИЙ РЕКТОР АБО ЯК ЗВАТИ ПОПЛАВСЬКОГО

Перш за все, Поплавський — ректор. БАТЬКО, ТАТО, ПММ, ЮНИЙ ОРЕЛ, БЕТМЕН, ПОПЛАВОК або МИХ-МИХ. Він прекрасно знає, як студенти (та й викладачі, якщо чесно) називають його позаочі, і нічого не має проти. Він залишається ректором, коли виходить на сцену, коли вечеряє з родиною і коли рахує прибутки від власного бізнесу. Поплавський — це інститут культури та мистецтв (використаю його звичну стару назву), а інститут культури та мистецтв — це Поплавський. І, здається, ніхто проти цього не заперчує. Тому що саме Поплавський зробив цей заклад таким, який він є.

Дуже просто виявити, справжня в людини популярність чи розіграна для рекламної кампанії. Завітайте в інститут. Краще, як то кажуть, один раз побачити. І ви справді можете помітити багато цікавого (звичайно, якщо вас пропустять суворі охоронці, яких тут по двоє на кожні двері — у заклад із зірковими викладачами та студентами будь-кого з вулиці не пускають). Я не знаю іншого ректора, на якого студенти

дивляться з таким обожнюванням. Це не повага до посади, не страх перед людиною, яка може вплинути на твоє майбутнє, і не звичайна ввічливість. Це щира любов. І ще, мабуть, гордість за свою Alma Mater.

Саме завдяки студентам на початку 90-х років Поплавський спочатку виборов, а потім втримався на посаді ректора. Пам'ятаєте цю давню історію? Преса її не обминула. Півтора роки інститут трусило через запеклі бої за ректорський кабінет.

До 93-го року в інституті культури було тепло та волого — ідеальні умови, щоб тихенько сидіти собі, не ворушитись та поступово вкриватися мохом. Співробітники, за винятком буквально декількох, і не ворушились. Заклад невеличкий, усього два факультети, життя якимось там вже устоялось... Ректором тоді був Григорій Цибуляк. Той самий Григорій Дем'янович, який пам'ятав Михайла Поплавського ще бунтівним студентом. Та наш герой був для нього вже не розбишакою Мишком, а Михайлом Михайловичем — деканом факультету. І студенти любили Поплавського саме за те, що виводило з себе його начальство, — за енергійність та незалежність. Була в тій компанії ще одна людина з такими якостями — професор Веніамін Сікора. Ці двоє — Сікора та Поплавський — користувались неабияким авторитетом у студентів, тому що мали таку ж молоду енергію і не дратувалися через те, що молодші за них теж мають зухвалість бути талановитими. На відміну від багатьох викладачів-нездар, які в підмет-

ки не годилися своїм студентам, а тому принижували їх заради власного самоствердження.

В 1992 році Українська студентська спілка, окрилена змінами в країні, вирішила, що настав час щось змінювати і в інституті культури. Молодь звернулася до Міністерства культури (інститут завжди підпорядковувався саме цьому міністерству, а не Міністерству освіти) з дуже категоричною вимогою — призначити професора Веніаміна Сікору ректором. (Поплавський на той час навіть у страшних снах ще не бачив ректорську посаду і вболівав за старшого товариша Сікору).

Ні студенти, ні Сікора навіть не здогадувались, чим це звернення обернеться для професора. А відбулося ось що. Ректорат вузу та партком тихенько, без зайвого галасу, усунули конкурента. Вони просто дочекалися, коли закінчиться конкурсний термін професора Сікори, і на засіданні Вченої ради спокійно, за спільною домовленістю таємним голосуванням “провалили” його. От і все.

Та звільнення Сікори реформаторів не зупинило. Врешті-решт некультурна війна в культурному вузі стомила і Міністерство. Ректора Цибуляка запросили на розмову, яка закінчилася джентльментською угодою. “Не треба, я сам”, — сказав Цибуляк. Він не хотів примусового звільнення, тому пообіцяв піти з посади за власним бажанням, одразу ж після закінчення терміну обрання. Чекати лишалося 2 місяці.

Та через 2 місяці на всіх учасників подій чекав величезний сюрприз. Вчена рада відбулася. Голосування

також. Але стара гвардія Цибуляка залишила його на посаді ректора. Григорій Дем'янович спокійнісінько порушив угоду і поставив всіх перед фактом: своє крісло він нікому не віддасть.

Далі події розгорталися блискавично. Міністерство звільняє Цибуляка і призначає ректором інституту культури... кого б ви думали? Правильно, студентського кумира та найхаризматичнішу особистість Михайла Поплавського. І знов прошу — оплески! На той момент Михайло Михайлович був єдиним доктором наук в галузі соціокультурної діяльності в Україні.

Отже. Міністр звільняє Цибуляка, та Цибуляк не звільняє ректорського кабінету і сидить там в осаді. А Поплавський тим часом разом з інститутськими печатками сидить йому поперек горла. Обидва в розумінні підлеглих — ректори, обидва видають накази, у всіх в інституті двоїться в очах....

Припинилася ця загальна шизофренія лише тоді, коли Поплавський дочекався вихідних, Цибуляк поїхав на дачу, і наш герой тихим штурмом зайняв своє законне приміщення. Так 44-річний Михайло Поплавський став наймолодшим в країні ректором. Але ректоріада ще тривала.

Поплавський вже майже рік керував вузом. Зміни, що відбулися в інституті за той час, всіх просто приголомшили. Ніхто навіть не сподівався, що за такий короткий проміжок часу в тому болоті можна відродити життя. Поплавському це вдалося.

Тим часом зі своїми радостями та трагедіями, змінами та розчаруваннями йшов собі 1994 рік. У країні відбулися вибори, і незалежна Україна отримала другого за відліком президента. Леонід Макарович поступився найвищим у країні кріслом Леоніду Даниловичу. А разом з тим почали тасуватися й інші посади, зокрема, й міністерські.

Посаду міністра культури команда Кучми запропонувала Михайлу Поплавському. За всіма показниками той відповідав цій роботі ідеально: ректор столичного вузу, доктор педагогічних наук, реформатор та й взагалі — вулкан енергії.

Та не всі були згодні з президентом з цього приводу. Інші політичні сили хотіли мати на цій посаді свого ставленика, Миколу Яковину, що на той час був в.о. міністра. І знов почалися кулуарні штовхання ліктями...

Звичним вже способом Міністерство культури, очолюване “виконуючим обов’язки” Яковиною, просто й підло усунуло Поплавського з гри. Раз на 7 років ректор мав проходити через чистилище Вченої ради та доводити свою здатність очолювати вищий навчальний заклад. Опоненти організували позачерговий конкурс і, звісно, “непроходження” Поплавського. Авторитетні та поважні персони одразу ж доповіли Кучмі, що запропонована ним людина ніяк не може бути міністром, бо не відповідає вимогам навіть посади ректора. Власне, дещо подібне міністерство зробило свого

часу з професором Сікорою. Та виявилось, що Поплавського, на відміну від його колеги, важче “з’їсти”.

Звичайно, для Михайла Михайловича це був удар “під дих”. Йому було прикро й боляче. Людину, яка нарешті поставила заклад на ноги, яка уповні віддавала себе інституту, інтригами позбавили її дітища. Це було несправедливо. Зо три дні Поплавський переживав, і разом з ним хвилювалися студенти, а потім вони разом розпочали наступ у відповідь.

Генеральна прокуратура скасувала наказ Міністерства культури про звільнення Поплавського. Поплавський виграв суд. Та незважаючи на все це, Міністерство культури все одно видало наказ про його звільнення з посади ректора. Потім був другий суд, який Поплавський теж виграв. У відповідь — наказ про його звільнення з посади декана. А після третього суду, який теж був на користь нашого героя, міністерство забороняє йому займати в інституті культури навіть посаду рядового викладача.

Коли Поплавський згадує цю історію, каже, що тоді його просто “кинули мордою об асфальт”. Звичайно, брутально сказано, але саме так почувався тоді ректор. Йому продемонстрували елементарну ніщивну апаратну гру, силу без жалю та совісті. Студенти та викладачі підтримували тоді свого ректора, боролися за нього. Весь той час вони пікетували і Кабінет Міністрів, і Верховну Раду, вимагаючи справедливості.

Звісно, Михайло Михайлович, який сам свого часу закінчив інститут культури та все життя пропрацював

у сфері освіти, на освітянських інтригах розумівся непогано, тож вмilo відбивав усі чиновницькі атаки. Та якби не студентські акції протесту з великим розголом у пресі, то Михайло Михайлович перемогу би не здобув. Чому студенти виявили такий революційний ентузіазм? Вони просто відчули різницю — за ректорства Поплавського інститут буквально ожив. (Хоча і на посаді декана студенти його обожнювали). Звичайно, не хотілося втрачати ректора-реформатора.

Тоді в інституті культури можна було спостерігати цікавий поділ на два табори — з одного боку, весь викладацький склад, а з іншого — студенти з ректором на чолі. Ректор майже завжди чомусь приймає сторону студентів.

Після тієї важкої, але блискучої перемоги над Міністерством культури у Поплавського вже не було права на помилку. Його попередили: один прокол — і він не ректор. Та саме ті події надихнули PR-команду Поплавського на відверту авантюру — поставити на карту все і запустити проект “РЕКТОР, ЩО СПІВАЄ”. По-перше, це мало стати засобом популяризації вузу, а по-друге — засобом самозахисту. Вони запропонували не дотримуватись оборонної позиції, а “атакувати життя”. Бо всім відомо, що саме напад найбільш дієвий під час оборони.

“...Без поразок немає перемог. Краще йти на значний ризик, здобувати славні перемоги, нехай навіть і поразки, ніж рівнятися на тих людей, які не знають ні великих перемог, ні великих страждань, бо живуть у темряві...”

Ці слова Теодора Рузвельта стали девізом життя Михайла Поплавського. Він яскрава та неординарна особистість. Він і на ризик йде безстрашно, і важкі перемоги здобуває. Поразок він теж зазнає, але, на щастя, дуже рідко. Бо від них захищає його колосальна інтуїція. Саме ця здатність передбачення та вміння неординарно розв'язувати завдання є обов'язковою умовою в роботі PR-менеджера, політика або шоу-мена. Теоретичних знань та освіти для цих професій недостатньо.

Команда Михайла Михайловича жартома скаржиться на непередбачуваність, жорсткість та безсистемність свого шефа. А він відповідає на це, що система у нього є, але інші люди просто не можуть її розгледіти. З іншим погоджується — інтуїтивні дії Поплавського, справді, передбачити важко. І самокритично додає, що через його важкий характер рік роботи з ним можна рахувати за три. Але саме він залишається основною рушійною силою всіх своїх проєктів. Крім того, Поплавський вимагає від підлеглих негайного втілення всіх його думок. Людям цікаво з ним працювати, тому роблять вони це із великим задоволенням. І якщо пізно ввечері його осяяла яка-небудь шалена ідея, зазвичай о восьмій наступного ранку вона вже енергійно запроваджується його колективом у життя.

Формула працездатності від Михайла Поплавського: **ми втомлюємося не від роботи, а від ставлення до неї, як до роботи.** Для ректора, що співає, його робота — це його життя. Є ще одне правило Поплавського-керівника: **підбери людей, розумніших за тебе, і**

керуй ними. Одного разу він навіть пожартував так: “На моєму обеліску напишуть: тут покоїться чоловік, який вмів керувати людьми, набагато розумнішими за нього самого”. Мабуть, скромність надихнула нашого героя на це правило, та Михайло Михайлович справді шукає працівників, які у своїй галузі перевищували б шефа, і дає їм свободу в їх роботі. Незважаючи на жорсткість, Поплавський — дуже демократичний керівник. Його підлеглі це підтвердять.

Упродовж 10 років команда проекту “РЕКТОР, ЩО СПИВАЄ” не раз суттєво змінювалася. Декілька людей увесь цей час працюють з Поплавським. Інші міняються, щоби додати проекту “свіжої крові” та свіжих ідей.

Поплавський завжди знає, чим живе молодь, і вже не одне десятиріччя йому вдається залишатися молодим та сучасним. Крім того, завжди виглядати бездоганно — це для нього залізне правило, одна з умов іміджу ректора. Тому на Поплавському завжди дорогі костюми та взуття, завжди свіжа зачіска та вишукані парфуми, що можуть бути навіть темою дискусії серед студентів. Аксесуари, якими користується ректор, для іміджу інституту не менш важливі, ніж його вчений ступінь. Михайло Михайлович вважає: для того, щоби мати авторитет у студентів і вести їх за собою, він має виглядати саме як успішний менеджер, а не як чиновник, якого викинуло десь на узбіччя життя. Він каже, що для студентів дуже важливо, на якій машині пересувається людина, яка очолює вуз, тому не соромиться своїх дорогих авто — “Mercedes-Benz” S 500 представницького класу та великого сріблястого джипа “Lexus” LX 470.

І ще Поплавський розкриває секрет української системи освіти. Приготуйтеся... Виявляється, **БІДНИХ РЕКТОРІВ ВЗАГАЛІ НЕ БУВАЄ!** І якщо ви бачите у ректорському кріслі людину у старих черевиках та зім'ятому костюмі, цілком можливо, що під цим виглядом маскується найбагатший в Україні керівник вузу. Так каже Поплавський. Чим пояснити цей парадокс, не хочу навіть здогадуватись...

Бухгалтер перевіряє рахунки, які Поплавський привіз із відрядження:

- *Що це за астрономічна сума?!*
- *Це рахунок за готель.*
- *Навіщо ви купили готель, Михайле Михайловичу?*

— *Ректор Поплавський викликав до себе начальника відділу кадрів:*

- *Знайдіть в нашому інституті молоду здібну та талановиту людину, яка з часом могла б стати ректором.*
- *І що далі?*
- *Як тільки знайдете, швиденько звільніть.*

Розмова двох подруг:

- *Він витрачає стільки грошей на одяг, що збожеволіти можна!*
- *А ти бачила його без одягу?*
- *Ні.*
- *Ото й добре, бо давно збожеволіла б.*

Михайло Михайлович перелякано телефонує у “швидку”:

— Ало! Швидка! Терміново приїздіть, моя секретарка проковтнула авторучку!

— Зараз їдемо.

— А поки що робити?!

— Пишіть олівцем.

Михайло Михайлович за щось образився на одного з деканів і кричить в істеричі:

— Ви мене ненавидите, ненавидите! Я знаю, ви чекаєте моєї смерті, щоб прийти та плюнути на мою могилу!

— Ні! — відповідає той, — я не хочу стояти в черзі.

— Ну, нарешті ректор перестав міняти керівництво кафедр та факультетів!

— Ні, ви помиляєтесь. Він зробив лише перерву, щоб набратися свіжих сил.

Михайло Михайлович вбігає до приймальної і з жахом звертається до секретарки:

— Що це в рекламному відділі — меблі зламані, на стінах брутальні вирази фарбою, скрізь порожні пляшки та недопалки...

— Михайле Михайловичу, Ви ж самі сказали: “Хлопці, розслабтеся”.

I'LL BE BACK

Якось так склалося життя Михайла Поплавського, що інститут культури йому доводилося брати штурмом декілька разів, і не тільки в статусі ректора. Його студентам, напевно, ця історія вже відома, а іншим, мабуть, буде цікаво дізнатися...

Вперше наймолодший в країні ректор потрапив в інститут культури абітурієнтом-переростком. 23-річний директор ульянівського районного будинку культури, що на Кіровоградщині, Михайло Поплавський і не сподівався здати іспити, спираючись тільки на власні знання. За плечима в нього на той час вже було горлівське ПТУ, робота на шахті, була армія, була гра у футбольній команді СКА Білорусії у першості збройних сил, де він здобув звання майстра спорту. Під шаром багатого життєвого досвіду шкільні знання у нього на той час якось вже затуманились...

Тому наш герой пішов напролом. Він одягнув свою військову форму, начистив до блиску відзнаки, озброївся шпаргалками та й пішов собі на іспити, як у бій. Махлював він чесно — відкрито дістав папірець і почав з нього переписувати відповіді.

Та раптом з-за спини до нього непомітно підійшла старенька викладачка: “Товаришу солдатику, ви

уважніше переписуйте, помилок не наробіть”, — і пішла собі далі. На таке Поплавський не очікував. Він досі з вдячністю згадує той епізод свого життя. Це було дуже зворушливо... Та одного балу Михайлу все ж таки не вистачило. Інший розвернувся та й поїхав би собі додому. Тільки не наш герой. Або зараз, або ніколи — він розумів, що наступного року буде ще важче, а як же працювати в культурній сфері без освіти! І Михайло вдався до першого свого штурму. Взявши партійний квиток, зухвалий Поплавський помчав до Міністерства культури доводити своє право на навчання. “А ви наступного року спробуйте!” — почув у відповідь. Формально, якщо розібратись, Михайло Михайлович був тоді не дуже правий. Ну, не добрав бала, таке з багатьма трапляється. Правила є правила. А от якщо зважити по суті, то людина, яка кілька років очолювала спочатку сільський, а потім районний клуб, яка вже добре розумілася на своїй справі і практично вже володіла професією, зрештою мала право на навчання. І право не менше за тих школярів, котрі трохи краще склали іспит, але практично навіть не розуміли, в яку професію вони йдуть.

І тут Поплавський останнім козирем дістав з кишені партійний квиток і сказав: “Я член компартії, і я піду до Центрального Комітету, розкажу, що тут у вас відбувається”. Для міністерських чиновників це могло закінчитися перевітками та доганами. А за що — знайшлося б. Отож, правильний хід був знайдений. За десять хвилин Михайло Поплавський був уже студентом інституту культури.

Вдруге історія повторилася через п'ять років. Партком інституту та ректорат вже тоді недолюблювали молодого Поплавського. (А ректором був той самий незмінний Григорій Цибуляк, якого через п'ятнадцять років все ж таки замінить наш герой). Аж занадто студент Поплавський був активним та енергійним. Таких тут не любили, тому й відмовили йому у вступі до аспірантури. Крапка. А ще — хрест чорним фломастером на науковій кар'єрі.

І знову те, що інші люди називають глухим кутом, Поплавський сприймає як поворот. Він от що сказав: “Добре, я відмовляюся від вашої аспірантури. Але знайте: я піду в інший вуз, продовжу навчання там, а потім повернуся до вас кандидатом наук. І тільки в цей інститут”. Поплавський дотримав слова. Аспірантуру він закінчив в Академії педагогічних наук СРСР, а пізніше захистив докторську дисертацію в Ленінградській академії культури. І це був його справжній тріумф. Спочатку він працював викладачем, потім старшим викладачем, потім очолив кафедру, згодом став деканом і, нарешті, в 1993 році, як ми вже знаємо, зайняв посаду ректора.

— Хороший у вас ректор, хлопці? — запитує перевіряючий у співробітників інституту культури.

— Нічого поганого сказати не можемо.

— Справді?

— Саме так. А як скажеш — відразу звільнить з роботи за власним бажанням.

Михайло Михайлович запитує підлеглого:

— Як ваше здоров'я?

— Дякую, добре. Я не хворів жодного разу за дванадцять років роботи в інституті культури.

— Дуже дивно. Ви не маєте виразки шлунку, не знаєте гіпертонії, гастриту, у вас не було передінфарктного стану?

— Саме так, Михайле Михайловичу.

— Дивно... Може, ви взагалі у нас не працюєте?

Михайло Михайлович повчає нового проректора з економіки:

— Головне — не хвилюйтеся! Всі питання на дев'яносто відсотків складаються з тих, які вирішуються самі, а решту розв'язати взагалі неможливо.

БІЗНЕС НА ШОУ

Михайло Михайлович викладає шоу-бізнес в Університеті культури та мистецтв вже 10 років. Ну, а в тому, що іменитий викладач добре розуміється і на шоу, і на бізнесі, слухачі дисципліни переконуються упродовж усіх цих 10 років. Поплавський — український гуру самоменеджмента. Він добре знає, як стати зіркою, і сумлінно вчить цьому інших. Звичайно, він не закликає всіх повторювати свій ризикований шлях, є й інші засоби стати відомим та знаменитим.

У проекті “РЕКТОР, ЩО СПІВАЄ” Поплавський застосував так звану теорію стресу. Якщо вже бути зовсім точним, на цей проект нашого ПММ вмовила його команда. Звичайно, всі вони не заради практичного експерименту робили з шанованого ректора кумедного безголосого артиста. Насправді це був план “розкрутки” вузу. Поплавський мав викликати у публіки миттєвий шок, стрес та несприйняття. І саме з цього почала стрімко зростати його популярність.

Неуважні глядачі не помічали тонкий стьоб Поплавського. Їх не насторожило те, що в піснях явно

вивірене кожне слово й кожна нота. Сценічні постановки на концертах та кліпи теж були зроблені високопрофесійно. Але тепер вже можна розповісти, що над кожним рухом “клоуна” працювала ціла команда фахівців, якою керував наш відчайдушний герой.

Витримати тиск критики не кожному під силу. І якби Михайло Михайлович зламався б десь через півроку або рік після початку проекту, якби він відмовився від подальших виступів, то це справді стало б великою невдачею, яка перетворила б і інститут, і ректора на посміховисько. Поплавський справді серйозно ризикував. Свої можливості йому треба було розрахувати ще до першого виступу. Але сили волі вистачило, і згодом час та харизма зробили свою справу. Ректор сам каже: “Два роки ганьби Поплавського на сцені — і скромний інститут культури та мистецтв перетворився на Національний Університет”.

Поступово сформулювалася формула іміджу від Поплавського: **скромність — найкоротший шлях до невідомості і бідності**. І одразу ж ще одне правило: **критика — то найкраща реклама**.

Перші два роки проекту довели: голос важливий лише в академічному співі, а в шоу-бізнесі значну перевагу мають саме харизма артиста та його енергетика. Весь цей час Поплавський повторював своїм опонентам: “Говоріть, що хочете, тільки прізвище не переплутайте”. І дякував критикам за безкоштовну рекламу. Бо чим більше сварять артиста — тим більш публіка його запам’ятовує.

Критикувати один одного — це дуже типово для української шоу-бізнесової тусовки. Причина відома — українська ментальність, українська заздрість. Може, й трапляється серед наших шоу-зірок справжня дружба, та це, скоріше, виняток, ніж правило. Про ректора дуже тепло і з любов'ю говорять випускники інституту культури — Ані Лорак, Наталія Могилевська, Віктор Павлік, Андрій Данилко. Тільки от один на одного вони цю ніжність не поширюють. Такі суворі реалії українського шоу-бізнесового життя.

— Загальних правил, за якими б жив український шоу-бізнес, немає, тому що в Україні шоу-бізнесу немає. Так, паростки тільки... Точніше, шоу є, але без бізнесу, тому що артисти заробляють на політиці, а не на мистецтві, і їм до лампочки, за яку партію співати. Їм головне — “кропиву” скосити...

Ви здивуєтесь, але в Україні зараз хіба що десяток артистів заробляє гроші саме на концертах, тобто на проданих квитках. Інші живуть від виборів до виборів і отримують свої немалі гонорари за участь у політичних акціях того чи іншого політика. Вибори розбестили український шоу-бізнес. Мало хто з українських зірок зароблені на політиці гроші вкладає в якісні кліпи, пісні та нове аранжування. Наші зірки значно більше переймаються власним побутом, аніж мистецтвом. І більшість чекає на нові вибори — президентські або парламентські, байдуже. Та справжню популярність артиста дуже легко визначити: якщо всі

квитки на його концерт вже продані, а біля каси стоїть ще ціла юрба шанувальників, то це і є справжня популярність.

Щодо Поплавського... Він якраз входить в ту “золоту” десятку артистів, які не залежать від політиків та політики і до яких люди завжди приходять на концерти. І з усіх політичних сил артист Поплавський підтримує хіба що партію шанувальників жінок. За ці роки глядачі відчули щире ставлення до себе, мабуть, тому популярність Поплавського зростає, хоча саме зараз він все більше наполягає на тому, що ніякий він не співак, а лише ректор, котрий іноді співає. Він не шкодує грошей на дорогі кліпи та якісні концертні постановки. Дорогі костюми (Михайле Михайловичу, ви дуже еротично виглядаєте у тому лакованому плащі!), лімузини, що вибухають в кадрі, якісна графіка і тільки найкращі спеціалісти, — все для того, щоб глядачеві було цікаво, і все з великою любов'ю та повагою до глядача.

— Пам'ятаєте анекдот про старого єврея? Старий єврей помирає на Подолі, біля його ліжка зібралася родина. І хтось каже: Йося, ну хоч зараз, на прощання, розкрий свій секрет, чому в тебе завжди був такий смачний чай? А він посміхнувся та каже: “Євреї, не жалійте заварки!” Розумієте? Для приготування шоу рецепт той же: без “заварки” якісний продукт не зробиш.

Крім того, є обов'язковий набір для кліпу Поплавського. Він нехитрий, але дуже дієвий. По-перше, в кадрі неодмінно повинні бути поряд зі співаком юні красуні у сексуальному вбранні (переважно студентки його вузу, які стоять в черзі на кастинг і мають за велику честь знятися в кліпі ректора), по-друге, одна, а краще декілька зірок, які, до речі, теж із задоволенням погоджуються на зйомки. Руслана Писанка, Влада Литовченко, Андрій Данилко, Ольга Сумська, Ірина Білик, мега-цирульник всіх часів та народів Сергій Зверев... Список можна продовжувати. По-третє, гумор. Без нього ніяк. І навіть на серйозну пісню Поплавському зазвичай знімають комедію. В "Юному орлі", наприклад, ані проникливий текст, ані помпезний антураж чомусь нікого не налаштовують на серйозні роздуми. Може, через вираз обличчя головного героя, через цю його посмішку із зеленими чортиками в очах? А, може, через дивну асоціацію творців на назву пісні? Після того, як маестро несподівано та зухвало "влітає" в кадр в образі Бетмена, глядачеві залишається, помираючи від сміху, отримувати подальше задоволення від перегляду.

Цікавий факт: для народу Поплавський завжди співає безкоштовно. Мабуть, тому, по суті, він справжній народний артист, хоча звання має лише "заслуженого". Поплавський жартує: "Мої продюсери підраховали, скільки повинні коштувати квитки на концерт Поплавського, і дійшли виснов-

ку, що встановити конкретну ціну неможливо, бо Михайло Поплавський безцінний. І тоді ми вирішили все робити безкоштовно". Відтоді Поплавський погоджується приймати лише гонорари за участь у корпоративах та за інші замовлені концерти.* (До речі, за виступ йому платять більше грошей, ніж його не менш знаменитій "учениці" Верці Сердючці).

А за власною ініціативою маестро продовжує дарувати радість глядачам безкоштовно. І на його концертах завжди аншлаг. А грошей Поплавському вистачає і так.

У вагоні на верхній полиці спить Михайло Михайлович. Раптом потяг різко зупиняється, і Михайло Михайлович падає. Піднявся, потер коліно та й каже:

— Оце так я впав! Навіть потяг зупинився.

— Які у вас місця були на прем'єрі, Михайле Михайловичу?

— Погані. Мене ніхто не бачив по телевізору, чомусь не показали...

ШОУ У БІЗНЕСІ АБО ГРОШІ НА ІМЕНІ

Уявіть собі, що ви обираєте один з двох хороших ресторанів. І в одному, і в другому якісна та смачна українська кухня, в обох затишно та приємний персонал, але в одному з них вам подадуть чарочку “Від Михайла Поплавського”, і він сам особисто приготує яку-небудь ексклюзивну страву саме для вас (якщо, звичайно, все відбувається на вихідних). Думаю, що ви, як і я, оберете заклад Михайла Поплавського.

От вам і ще одна перевага популярності. І Поплавський справді досить успішний бізнесмен. Мережа ресторанів, торгова марка “Кропива”, свиноферма та перлина “колекції” елітний п’ятизірковий туалет “Поплавок” на трасі Одеса-Київ (про туалет пізніше, бо він будувався скоріше для жарту, ніж для прибутку). А ще Михайло Михайлович — голова спілки-власників земельних паїв. Усе це — бізнес пана ректора і, мабуть, ще не весь.

Так, Поплавський не тільки ректор-реформатор та ректор, що співає, але ще й ректор-ресторатор. Один за одним його заклади переважно з українською кухнею

з'являлися уздовж траси Одеса-Київ — ресторан **“КРОПИВА”**, **“БАТЬКІВСЬКА ХАТА”**, **“САЛО”**, арт-кафе **“МИХ-МИХ”**, кафе **“ВАРЕНИКИ”**, ресторан **“ПАЛАЦ СУЛТАНА”**... (Невдовзі завітати у заклад від Поплавського можна буде і в Києві).

Певна річ, якщо б їхньою єдиною перевагою було відоме прізвище власника, то позакривалися б вони ще швидше, ніж відкривалися. Але працюють вони успішно і радо приймають натовпи мандрівників, які не помиляються у виборі, коли минають хороші ресторани, а зупиняються біля найкращого. (Ми ж пам'ятаємо, що їх власник — великий фахівець з самоменеджменту).

У Поплавського є свій секрет — він майстерно вміє привернути до себе увагу. Кожний його ресторан — не просто заклад громадського харчування, а маленький театр, в якому грають свої ролі і персонал, і відвідувачі.

— Прийняти гостя так, щоби він посміхнувся одразу ж з порогу, — це високе мистецтво, це справжня акторська робота, — каже Поплавський. — Ресторан повинен бути театром — театр **“Батьківська Хата”**, театр **“Сало”**... Я проповідую це у роботі з персоналом. Повинен бути обряд зустрічі і обряд проводів гостей...

Тобто, хай живе мистецтво! Без креативу наш герой не ступає ані кроку, і це прекрасно.

Цікава деталь. М'ясо для ресторанів Поплавського привозять завжди парне і виключно з його власної свиноферми. Морожений продукт тут взагалі не використовують. Десь о 4-5-й годині ранку поросят забивають — і ще вранці воно вже на кухні. Тут пояснюють,

навіщо їм ця морока — вирощувати свиней самостійно. Адже зараз дуже небезпечно купувати м'ясо на базарі, тому що і звичайні господарі, і великі виробники дуже часто годують свиней сумнівними біокормами та добавками. А у Поплавського свинок годують лише натуральною їжею. Вже два роки Михайло Михайлович визнає тільки м'ясо власних свиней, і тільки таким м'ясом пригощає відвідувачів своїх ресторанів. Овочі та інші продукти йому, до речі, теж через день до Києва привозять з села. На ринку та в супермаркеті він майже нічого не купує.

Коли Поплавський приймає людину на роботу, він вимагає від неї “7 П”. Що це? Це така формула ставлення до справи. Розшифрую: **ПОРЯДНІСТЬ, ПАТРІОТИЗМ, ПРОФЕСІОНАЛІЗМ, ПОТУЖНА ПРАЦЯ** та **“ПРЕДАНІСТЬ” ПОПЛАВСЬКОМУ**. Михайло Михайлович і сам щиро патріотична людина. Що б він не робив, він працює на національну ідею — і в університеті, і в ресторані, і у власному будинку. І, мабуть, йому не дуже важко це робити, тому що Поплавському для цього достатньо залишатися самим собою. Він дуже гордий тим, що народився в селі і ріс “не на асфальті”. Досі він вважає себе “сільським хлопцем”. Тому дуже добре розуміє українську землю, українську душу та українську пісню. І, мабуть, тому українці відповідають Поплавському таким же розумінням. Цю любов дуже просто пояснити. Поплавський — це 85% українців. Подивіться навколо! Україна в своїй більшості саме така, а Поплавський — просто, вибачте, квінтесенція нашої

нації. Бо український народ саме такий, як він, — хитрий і добрий; розважливий, але щедрий; ширий та відкритий, але непередбачуваний. Подобається це комусь чи не подобається, але все саме так. Тому перефразую класика і скажу: якщо ви смієтеся з Поплавського, то подивіться в дзеркало та озирніться навколо і зрозумійте, що смієтеся над самими собою.

Поплавський поважає історію своєї землі та завжди поважав своїх батьків. Тому він так наполегливо вивчав до надцятого коліна своє коріння і врешті-решт з'ясував, що походить зі шляхетного козацько-старшинського роду. Згідно з “Реєстром Війська Запорозького” від 1649 року, Поплавські служили в Ніжинському, Корсуньському та Миргородському полках.

Він дуже добрий син. Тому він стільки ніжних пісень присвятив своїй матері, яка і зараз живе в тому ж селі Мечиславка, де колись народився майбутній ректор. І саме на честь покійного батька він побудував кращий свій ресторан, який так і назвав — “Батьківська хата”.

— У нас батько дуже добрий був, дуже мудрий. Багато чому нас навчав, ніколи не кричав на нас. І коли ми вже будували ресторан, почалася дискусія, як його назвати, мені пропонували різні варіанти: “Вдали от жен”, “Мишко”, різні такі дуже тривіальні назви. Народ звик до якихось стереотипів. Мені, по-перше, хотілося вийти з цього ряду, а, по-друге, цей заклад мав нагадувати про якісь важливі цінності в житті людини. Мені дуже боляче, що наше суспільство втрачає свій стрижень — свою національну культуру, мораль, національні

традиції. Але я переконаний у тому, що не пізно цьому зарадити. Треба показати світу нас і нашу культуру. А для цього треба її розвивати, а не тримати у замороженому стані. Любити свою землю, відповідати за свою родину, поважати батьків — це ж наші, суто українські якості. Тому я зупинився саме на цій назві — “Батьківська хата”. (До речі, “Мамину хату” ми теж скоро відкриваємо).

Грайливий імідж великого шанувальника жінок в Поплавському дуже гармонійно поєднується з цілком серйозним патріотизмом та його повагою до родинних цінностей. От такий Поплавський, от таке поєднання протилежностей. Погодьтеся, це теж дуже по-українськи та по-козацьки...

А гості “Батьківської хати” Поплавського вже щиро полюбили цей ресторан. Страви тут традиційні українські, але ексклюзивні, тому що домашні, за маминими та бабусиними рецептами. Ви десь бачили, наприклад, капуста з реберцем молоді свинки в хлібній скоринці? Я не знаю іншого місця, де цю звичайну українську страву готують в такий забутий вже, але традиційно український спосіб — всередині запашної, щойно спеченої хлібини. Українська екзотика! А борщ з молоді свинки, домашня ковбаска і кров’яночка... І навіть окрошка у льодовому посуді! (Це для того, щоб навіть у спеку страва залишалася такою холодною, як потрібно). І сало, звичайно, є, і ще багато чого смаченького. Влітку тут всіх гостей безкоштовно пригощають холодним квасом за родинним рецептом, і будь-якої пори року у “Батьківській хаті” раді навіть тим, хто

у дорозі залишився зовсім без грошей — нагодують духмяним свіжеспеченим хлібом із шкварками.

Підлога тут встелена справжньою свіжою травою з м'ятою шаром у 10 сантиметрів. Улітку кожного ранку о шостій її косять для ресторану. Ступаєш по ній м'яко, м'ята духмяніє, на стінах — справжні фотографії родини Поплавських — мами, тата, всіх братів... Дерев'яні лави вкриті м'якими подушечками, на дерев'яних столах розписний керамічний посуд, вишиті рушники, старовинні музичні інструменти, справжні давні предмети українського побуту... Якби 200 років тому якась родина мала б до своїх послуг технології 21-го сторіччя, то їхня господа виглядала б саме так. А невдовзі маленька “Батьківська хата” перетвориться на мережу ресторанів по всій Україні.

По суботах Поплавський іноді не просто заїжджає сюди, на 252-й кілометр автобану Київ-Одеса, а сам стає до плити і готує відвідувачам свої улюблені страви. Може підійти і разом з ними ще й чарку випити. Тут вечеряють не тільки ті, хто їде трасою. Сюди люди приїздять спеціально. Головне, що їх притягує, це легенда, створена Поплавським. Не кажучи вже про те, що тут тільки натуральна та ще й недорога їжа. Взагалі, то є велика загадка, як Поплавський заробляє гроші, бо в усьому, за що він береться, щедро віддає і піклується про інших, а не про власне збагачення. Попри це все одно залишається дуже забезпеченою людиною.

Колись під час інтерв'ю відомий шоумен та ведучий Дмитро Гордон, не приховуючи подиву, запитав

пана ректора-ресторатора (на той час Поплавський був ще й народним депутатом):

— Михайле Михайловичу, з такими зв'язками, як у вас, та ще й із депутатським мандатом можна було б давно нафтою займатися або газом. Ви про це не думали?

— Мене це не цікавить. Скільки людині треба? Є трішки грошей.

— ...трішки — це скільки?

— На пару костюмів, на те, щоб нормально себе почувати та відпочивати достатньо. Сьогодні багато не треба. Так, є мільонери, мільардери, але на той світ вони ці гроші не заберуть. Нехай би вклали їх у дитячі садки, в інтернати, у якісь державні програми.. Кожен з нас повинен бути кровно зацікавленим у тому, щоб Україна розвивалась і стала європейською державою... Будь-кому, хто має трошки зайвих коштів, під силу підтримати те, що його гріє... Я, наприклад, вклав гроші у церкву, яка відкрилася в Ульяновському районі, на моїй малій батьківщині... Коли я проїжджаю мимо, я пишаюся тим, що там є і моя, хай невеличка, участь, моя часточка... Коли щось робиш для земляків, отримуєш задоволення, відчуваєш повагу, надію та вдячність. Це надихає на нові справи, хочеться сіяти навкруги добре, розумне та вічне.

Крім церкви, Поплавський багато чого зробив у себе на батьківщині, та про це пізніше.

ЯК УЗБЕКИ ПРАЦЮЮТЬ НА УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ ІДЕЮ

Розповідають, як патріот Поплавський в одному із своїх ресторанів звільнив дев'ятьох кухарів-українців та замінив їх на трьох узбеків. І ті за менші гроші готують смачніше та працюють більш сумлінно.

Це правдива байка, але є в неї і передісторія. У ресторанах Поплавського спеціаліст із славного, хоча й не українського, міста Нью-Йорк зараз впроваджує американський менеджмент. Після того, як фахівець ознайомився із ситуацією на місці, він поставив Поплавському питання, яке його просто спантеличило.

— Михайле Михайловичу, — почав американський гість, — ви хочете робити бізнес чи намагаєтесь працевлаштувати земляків?

— Ну, хотілося б і те, і інше, — чесно відповів замовник.

Та фахівець його розчарував: “і те, і інше” не вийде, можливе тільки щось одне. Невдовзі Поплавському

довелося визнати: працьовитість українського народу — це, на жаль, міф. Наш народ за останні декілька десятиліть розучився працювати, зате прилаштувався красти і лінуватися. І це трагедія. У країні з'явився справжній кадровий голод. Висококваліфікованих спеціалістів дуже мало, їх майже не існує. І не тільки в ресторанах. У готелях, вузах, в комерційних та державних установах, в міліції, в армії... Якісного персоналу просто немає. І це дуже велика проблема. Старше покоління звикло працювати на зарплату та “трудоодні”, копаючи “от забора до обіда”. Вони досі не можуть пристосуватися до жорстких ринкових умов. Перші ластівки, яким, на думку Поплавського, “не запахло” працювати, це покоління 25-30 річних.

Тепер Поплавський збирається в рамках своєї бізнес-структури відродити і національну культуру, і козацьку завзятість, і українську працьовитість. Тому в нього навіть узбеки працюють на українську національну ідею, навіть у ресторані зі східною кухнею.

“КРОПИВА” ТИ МОЯ, “КРОПИВА”

Творчість Михайла Михайловича вже розходиться на цитати. Наприклад, вираз “накосити кропиви” і сам маестро частенько використовує замість звичного “зрубити капусти” у розумінні “заробити грошей”.

“Кропива” стала другою після “Юного Орла” піснею Михайла Поплавського. А потім “та жагуча кропива” надихнула митця і на створення власної горілки. Власне, творити довелося лише торгову марку, тому що рецептура існує в родині Поплавських вже не одне десятиріччя. Залишалося лише поставити на масове виробництво цей диво-напій.

У Запорізькій Січі кропива була дуже шанованою рослиною. Бо кропива очищує кров, має антиканцерогенну дію, вона стимулює чоловіків та жінок, збуджує та надихає на життя. У природі є все, що потрібне людині. Зараз ми, на жаль, змирилися з тим, що живемо у штучному світі. Але справжнє здоров'я можна знайти тільки в природі. Наші предки робили з кропиви і борщ, і салат, і чай, і самогон настоювали. Найбільш сміливі чоловіки навіть у баню ходили з

віниками із кропиви. Після такої баньки на ворога з шаблею — то вже дитячею забавкою здавалося.

Одного разу Поплавський, натхнений досвідом своїх січових пра-пра-пра-пра-дідів, теж зробив собі кропивний віничок та й пішов до лазні. Мікроскопічні кропивні голочки безжально кололи розпарене тіло, та маестро вольовим зусиллям продовжував переймати козацькі традиції. В гарячому повітрі лазні червоні кропивні пухирці ставали все більшими... Довелося потім весь наступний день відмокати у кориті з холодною водою.

Тепер Поплавський жартома каже, що то було, як перша шлюбна ніч. Але на другу спробу він вже не наважився.

Ну, до лазні з кропивою — то вже для екстремалів, а от смарагдову “Чарочку від Михайла Поплавського” дуже рекомендую. Вона не тільки корисна, але й надзвичайно приємна на смак. “Жагуча” рослина робить цю горілку на диво м’якою. Ви навіть не одразу зрозумієте, що за цією м’якістю приховані підступні 40 градусів. Зараз випускається вже п’ять видів горілки “Кропива”.

А якщо вам до кропивної настоянки захочеться й інших козацьких страв та розваг — ласкаво просимо до ресторану “Кропива”. Тут вам подадуть той самий козацький борщ з кропиви, плов з кропивою, яєшню з кропивою, силу-силенну різноманітних смачних салатів з неї ж, рідної, та навіть хліб, у який її теж додають.

Але обережно: після збуджуючої кропиви не вскочте ненароком “у гречку” ...

ПОПЛАВСЬКИЙ І ГРОШІ

Перші свої гроші Мишко Поплавський заробив у вісім років. І не просто заробив, а навіть мав невеличкий бізнес. Звичайно, йому не грошей хотілося у тому віці, а цукерок. А от тут вже без грошей ніяк. Уявіть собі тогочасне село, в якому люди ще за трудовні працювали. Гроші не водилися в родині Поплавських, бо мама з татом у колгоспі разом заробляли всього карбованців 35 на місяць. Тих жалюгідних копійок мало на що вистачало. Які там цукерки... Та Поплавський із самого дитинства якось реалізовував усі свої забаганки — і маленькі, і великі...

Того разу Мишкові допомогла ворожка, що жила по сусідству. Ні, вона не начаклувала йому ящик карамелі. Подіяли не чари, а її звичайні кулінарні вподобання. Просто ворожка любила свіжу рибу, а Мишко був завзятим рибалкою. І мальовничий ставок з вербами щодня манив до себе хлопчика не тільки своєю красою — частенько хлопця з вудочкою штовхав у ті лози ще й його дитячий азарт. З великою гордістю восьмирічний хлопчина приносив додому шикарних коропів, яких мама готувала так, що синів не можна було

за вуха відтягти від тієї смакоти. Одного разу Мишко ніс додому улов, а назустріч йому — сусідка:

— О-о-о, та ти справжній рибалка, — похвалила малого ворожка, — помічник мамин...

— Так я і для вас можу наловити, — запропонував хлопчик.

Жінка радо погодилась. Так хлопець став приносити ворожці найкращих коропів, вона ж, дякуючи, грошей не жаліла — платила йому за рибу по 5 карбованців. Для дитини то були величезні гроші. У бідному селі ворожка була забезпеченою людиною, бо ворожіння завжди шанували в Україні і платили чи то чаклунці, чи то відьми по 5-6 карбованців за сеанс, а клієнтів не бракувало. (Це, до речі, теж наше, національне — ворожки в Україні завжди були, є і, мабуть, завжди будуть). Хто знає, може та добра ворожка і майбутнє малому Мишкові наворожила?

Ринкові відносини Поплавський практикував і пізніше. Хоча зараз і має Михайло Михайлович репутацію трудоголіка, та на роботу в полі його завзяття не поширювалося. Особливо тоді, коли та робота співпадала з тренуванням їхньої футбольної команди або з матчем. Михайло ще й був капітаном, тож не міг собі дозволити пропускати ті зустрічі. Та мамі теж треба було допомагати. Зазвичай Меланія Григорівна наділяла Михайла та двох його молодших братів ділянками, які ті до вечора мали просапати, і

йшла на роботу. А Михайло тим часом домовлявся з братами — платив їм по 15-20 копійок за те, щоби вони і його ділянку обробили, а сам йшов грати у футбол. Тож усі були задоволені.

У будь-які часи він завжди вмів за необхідності заробити грошей та владнати побут своєї родини. (Хоча, згадайте, чи багато заробляли в своїй більшості працівники культури або викладачі вузів?) Якось гроші самі йшли до Поплавського, а він і не пручався.

Ще на третьому курсі інституту Поплавський очолив штаб студентських будівельних загонів міста Києва. Працювати доводилося немало. Допомогали на майданчиках і в Києві (головний корпус інституту культури на вулиці Щорса Поплавський будував ще студентом), і далеченько від рідного дому. Одного разу життя та партія закинули нашого героя разом із студзагоном в Тюменську область. У Нижньовартовську та Надимі студенти зводили гуртожитки та будинки культури для нафтовиків. Працювали хлопці старанно і сподівалися не тільки насолодитися романтикою далеких подорожей, але й повернутися додому не з пустими руками.

Михайлу Поплавському начальники тамтешніх трестів за хорошу роботу віддячили сотнею кожухів. Гроші везти було ризиковано, а от дефіцитні кожухи — в самий раз. Він переправляв той дарунок додому частинами, адже ціла партія була! Продавати кожухи

теж було ризиковано, бо комерцію у ті часи на теренах Радянського Союзу ще називали спекуляцією, і Карний Кодекс передбачав за неї покарання. Та заповзятливий студент Поплавський із завданням впорався — продав ті зароблені чесною працею кожухи по 500 карбованців за штуку. Так у нашого героя з'явилася машина. А студент на жигулях — то було дуже ефектно як на той час.

Перші свої великі гроші Михайло Михайлович заробив вже на початку 90-х. Він тоді вже працював в інституті культури та не чекав, коли бюджетним працівникам піднімуть зарплатню настільки, щоб за неї можна було жити і утримувати родину. Коли є проблема, її треба розв'язувати, а не чекати, коли все саме собою владнається. От і Поплавський з понеділка до п'ятниці читав лекції в інституті, а на вихідні їхав до Польщі торгувати. Він навіть сам не очікував, якою вигідною виявиться та примітивна комерція.

До Польщі він возив комплекти натільної чоловічої білизни з начосом, які йому постачали з холодного зимового Нижньовартовська. Пам'ятаєте ті часи? Те, що на просторах колишньої радянської імперії коштувало копійки, за кордоном мало необґрунтовано високу, з точки зору людини з “совка”, ціну. Ми не розуміли, чому за такі дешеві у нас металеві вироби там платять великі гроші, і чому такі гарні та яскраві дрібнички, за які жінки з нашого боку кордону ладні були віддавати будь-які

гроші, там майже нічого не коштують. От найкмітливіші та заповзятливіші і робили шалені капітали на тій різниці світоглядів.

Перша партія натільної білизни від Поплавського була невелика і за обсягом, і за ціною — 15 доларів за комплект. Михайло Михайлович незчувся, як поляки змели весь його товар — одразу всю партію. Він очам своїм не повірив. Невже гроші можна так просто заробляти? На наступну партію він трошки підняв ціну. Та “змели” ті комплекти так само швидко, як і попередні. Поляки навіть не торгувалися. “У чому ж секрет?” — не міг збагнути наш герой. І знов підвищував ціну. Навіть коли за ту “совкову” та не дуже модельну білизну Поплавський запросив по 20 доларів — навіть тоді у нього швиденько забрали все. Потім наш комерсант з’ясував, що кмітливі поляки ті комплекти у промислових масштабах трохи модернізували: зашивали ширінку, фарбували і продавали нашим же співвітчизникам як адідасівські спортивні костюми по 50 доларів. От тобі, будь ласка, більше 100 відсотків чистого навару! І у вигляді “костюмів” та колишня білизна користувалася не меншим попитом.

А тим часом для майбутнього ректора у Нижньовартовську завантажували контейнери вже новою партією, щоб переправити вантажним літаком в Бориспіль...

Стільки грошей Поплавський ще не бачив. Михайло Михайлович навіть зараз зберігає ті спогади в пам'яті дуже яскравими:

— Об'єми дуже великі були. Я стільки заробляв, що це, бля, вообще... Це були такі "бабки", що я просто х...л, — жестикулюючи, розповідає у захваті наш емоційний маестро.

А якщо без емоцій, то менше ніж за рік Поплавський придбав у Києві нову квартиру і забезпечив усім необхідним свою родину. Перші дорогі костюми в його гардеробі з'явилися саме у той час.

Михайло Михайлович доповідає міністру про стан дисципліни в інституті. Раптом у двері заглядає його водій та каже:

— Гей, старий, так я візьму машину до обіду?

Михайло Михайлович із задоволенням звертається до міністра:

— Ось, бачите, пане міністр! А кілька місяців тому навіть не считав би.

ЕРОТИЧНІ ДУМКИ ПОПЛАВСЬКОГО

Якось серед ночі, десь о пів на четверту, у Поплавського настирливо задзвонив мобільний телефон.

— Кому це від мене щось треба о цій порі? — привітався першим. Хтось інший, може, й злякався б такого початку розмови, та голос у слухавці належав Ірині Білик. І вона мала сказати все негайно. У творчому екстазі, підкріпленому бокалом вина, вона навіть не звернула уваги на те, що телефонує поважному ректору далеко за північ.

— Михайле Михайловичу, доброї ночі! Ви мені наснилися..., — почала Ірина, — стою я біля білого роялю з букетом червоних троянд, а ви граєте і співаєте мені блюз. “Блюз еротичних думок”.

Після того сну Білик написала пісню за 10 хвилин — і слова, і музику. Вона була впевнена, що може виконати її лише Поплавський, бо ніхто інший так не зможе. “Блюз еротичних думок” було написано саме для нього.

І тут серце Михайла Михайловича розтануло. Погодьтеся, звичайно ж, приємно, коли жінка присвячує тобі пісню... Тому наступного дня вони зустрілися та швиденько всі ці “еротичні думки” записали у студії.

Уперше з “Блюзом еротичних думок” Поплавський виступив на сцені плацу “Україна” у супроводі еротичного шоу. Цією піснею ректор просто “порвав” зал. Особливо були вражені гості Михайла Михайловича, які приїхали на концерт земляка з сіл та районних центрів, і які навіть сам палац “Україна” бачили вперше, а тут ще таке відверте шоу... Проте набагато менш цнотлива, ніж публіка з провінції, преса теж була в шоці. А потім на цю пісню з’явився дуже красивий еротичний кліп.

Поплавський каже, що кожного разу співає цю пісню саме для старшого покоління, для людей, яким вже далеко за 40 або й за 50 і які вже більше живуть мріями та спогадами про минуле кохання та про перші зустрічі, ніж новою любов’ю.

— У цьому віці людина ще завжди хоче, але вже не завжди може, — кокетує Поплавський. — Але я хотів би, щоб люди старшого покоління і хотіли, і могли, і кохали, і творили, і щоб еротичні думки їх не покидали... Розумієте, в мене така концепція життя: **кожен день проживати, як останній, і кожного дня віддаватись до останнього патрону. Бо на завтра Бог нікому нічого не обіцяв...** Тому треба

реалізовувати себе — і в особистому житті, і в бізнесі, і в політиці, і в роботі. Несамореалізована людина небезпечна для суспільства. Особливо жінка. Немає нічого страшнішого за незадоволену жінку. І чоловік, і жінка повинні бути задоволені у будь-якому значенні цього слова — у тому числі, своїм життям, своєю кар'єрою, творчістю і, звичайно, задоволені у коханні.

Здається, Поплавський задоволений усім. У всякому разі, він залишається об'єктом постійної жіночої уваги.

— Треба, щоб людина бачила мету і йшла до неї, як би важко їй не було. Життя — це не тільки троянди та феєрверки. На шипи частіше натикаєшся... Мене теж життя не раз кидало мордою об асфальт, але я піднімався, витирався і йшов далі. Якби мене колись не скинули так нахабно з посади ректора, і я не виграв 3 суди та не повернувся через 9 місяців на свою посаду, я б не був тим, хто я є. Я не співав би. Я не реалізував би себе так, як я реалізований сьогодні. Я був би таким ректором в окулярах та з краваткою, нічим, окрім тих окулярів, не цікавий. Так що, дуже вдячний своїм опонентам!

ХАВА НЕГІЛА

Ще одна пісня Михайла Поплавського має цікаву історію свого створення.

Якось дніпропетровські євреї звернулися до Михайла Михайловича з таким проханням, яке він ніяк не очікував, — виконати пісню на святі Хава Негіла. Він здивувався, але й відвідувачів теж збен-тежив зустрічною пропозицією — виконати цю пісню українською мовою.

Євреї, які організовували свято, обмірковували це десь зо два тижні, а потім приїхали та й погодилися на український варіант. Михайло Михайлович після цього вже діяв швидко. Пісню він записував у Дніпропетровську, тому його і без того щільний графік довелося зробити ще більш щільним. Перед візитом на дніпропетровську студію Поплавський до вечора працював у Києві, в інституті, потім дорога, потім після опівночі відбувався запис, і о 10-й ранку він вже знову був у Києві, у ректорському кабінеті. І це при тому, що зазвичай артисти дуже ретельно готуються до запису — вони відпочивають декілька днів, налаштовуються на настрої пісні, готують голосові зв'язки... Та Поплавський каже, що так лише співаки роблять, а він же не

співак, а лише ректор, що співає, коли сто грамів вип'є. Тому пісня вийшла чудова, незважаючи на марш-кидок... А потім з'явився кліп, не менш цікавий, ніж сама пісня. Студенти проходили суворий кастинг, щоби потрапити на зйомки у ньому. Головним критерієм була специфічна зовнішність акторів (бо свято ж єврейське), слов'янські риси обличчя та кирпаті носи відсіювались одразу ж.

Серед євреїв пісня мала неабиякий успіх. Євген Червоненко, який у час, вільний від занять політикою та бізнесом, ще й очолює Всеукраїнську спілку євреїв, навіть передав Поплавському та його колективу запрошення від президента Ізраїлю. Кажуть, після перегляду кліпу, той просто був у захваті і сказав, що український єврей Поплавський виконав пісню краще, ніж це роблять в Ізраїлі. У поважного посадовця навіть думки не виникло, що Поплавський взагалі може бути не євреєм.

РЕКТОР ЕНЕРГІЙНИЙ, БО ЕНЕРГЕТИЧНИЙ

До Поплавського дуже прихильно ставиться екстрасенс Анатолій Кашпіровський. Може, пояснення цієї симпатії криється у творчості Михайла Михайловича, а, може, в його енергетиці. Коли Поплавський потрапив на сеанс до Кашпіровського, він став майже єдиною людиною серед присутніх, на яку не вплинув гіпноз.

Поплавський взагалі дуже енергійна людина. До пізнього вечора в його приймальні сидять люди, до часу ночі він приймає дзвінки від підлеглих. І це не виняткові ситуації, а звичайний робочий день ректора Університету культури. Він встигає керувати навчальним закладом, займатися бізнесом, записувати пісні та ще й на те, щоб подобатися жінкам, у нього завжди знаходиться час. Здається, що ця людина ніколи не втомлюється.

Спочатку команда Михайла Михайловича просто дивувалася надзвичайній працездатності шефа, а потім запросила до нього спеціалістів з інституту біоенергетики. Вони спілкувалися з об'єктом своїх досліджень,

робили заміри і дійшли сенсаційних висновків. Якщо знехтувати малозрозумілими цифрами та термінами, то можна сказати, що у Поплавського потужність енергетики така, як у Кашпіровського та Чумака разом взятих. І люди, які перебувають поруч з Поплавським, відчують позитивність цієї енергії і навіть заряджаються нею.

Ні, він не екстрасенс, але у нього дуже велика потенційна сила, яка має великі шанси при бажанні розвинути і в екстрасенсорну.

Та для того, щоб упевнитись в особливості Поплавського, не треба було турбувати фахівців — для того достатньо з ним поспілкуватися та подивитись, як на нього реагує аудиторія. Поплавський має вплив на людей. Коли він говорить, то справді володіє слухачами. А Університет культури загалом, здається, захищений аурую свого ректора. Складається враження, що Поплавський енергетично тримає інститут вкупі. Він є таким енергетичним центром, навколо якого все там обертається.

Щодо існування тонких матерій Поплавський не має сумнівів. Він каже, що особливо явно це відчувається на концертах. Іноді маестро просто шкірою відчуває присутність у залі сильного енергетичного вампіра — одного чи декількох, і тоді концерт вдається не дуже. Тому з певного часу на концертах Поплавського завжди присутній сильний фахівець з енергетики, екстрасенс, який у разі потреби тримає

захисну сітку між сценою та залом. Ця людина має посаду радника з питань енергетичної безпеки Михайла Поплавського. І за його вказівкою енергетично небезпечних “слухачів” іноді під яким-небудь приводом охоронці навіть виводять із залу.

Два таких “вампіра” працювали і в Університеті культури. Ці люди не усвідомлювали, якої шкоди завдають оточуючим, та інші викладачі і студенти навіть після короткого спілкування з ними почували себе виснаженими. Тому ректор після недовгих роздумів розпрощався з ними (звісно, офіційний привід був іншим).

Свою підвищену енергетику Поплавський цілком усвідомлює. Та іноді буває так, що навіть йому потрібно відновити сили. Ви здивуєтесь, але пан ректор робить це у традиційний спосіб, ніяких енергетичних вправ. Уточнюю: ніхто ніколи не бачив Поплавського п'яним, бо він п'є лише хороше вино або настоянку “Кропива”, і то в дуже невеликих дозах... Здогадалися про спосіб? Тоді продовжую... Він п'є дуже мало. Але. Після особливо важкого тижня Поплавський приїжджає додому, бере 300 грамів чистої самогонки і під добру закуску випиває 3 чарки по сто грамів. Самогонку для нього спеціально з великою любов'ю та турботою робить його мама, Меланія Григорівна, тому цей напій заряджений не тільки тонізуючими високими градусами, а ще й дуже позитивною енергією. Якщо 300 грамів напругу не знімають, то у виключних випад-

ках ректор за вечір п'є ще 200. Ось після цього він вже точно відключається від усіх своїх (та й чужих) проблем. Назавтра обов'язково треба виспатися, попиту розсолу — і все: наступного дня Поплавський, як новонароджений, з новими силами, готовий до бою, їде на роботу. Ось вам рецепт козацького відпочинку від Поплавського (жінкам рекомендую дотримуватися інших способів).

До речі, незвичайна жіноча прихильність до нього — це теж факт на користь високої енергетики чоловіка. А Поплавського жінки обожнюють...

Михайло Михайлович зустрічає приятеля та й каже:

- *Завтра йду на полювання. Хочеш зі мною?*
- *Та я ж не вмію!*
- *А що там вміти? Наливай та пий!*

Проректор до ректора:

- *Кажуть, що ходити босим дуже корисно для здоров'я, — каже перший.*
- *Ти маєш рацію. Коли я прокидаюся взутим, у мене страшенно болить голова, — відповідає другий.*

ВСІ ЖІНКИ ПОПЛАВСЬКОГО

Поплавський дуже любить жінок. І на цю його козацьку рису навіть не можна ображатися. Навпаки, Михайло Михайлович настільки природно та чарівно залицяється, що жінки тільки раді, що в них є Поплавський. У його поведінці немає ані вульгарності, ані непристойності. Просто жінка в його присутності завжди відчуває себе жінкою, привабливою та сексуальною. На мій погляд, це дуже добре.

В юності ректор, що співає, пережив два великих кохання. Перша його дівчина, Катерина, жила (і зараз живе) у Йосипівці, сусідньому селі, де народився Михайло Михайлович. Вона не дочекалася на нього з армії. Михайло приїхав у відпустку додому, а його наречена вже стала чужою дружиною. Більш того — дружиною друга та однокласника. А коли розбите серце трохи загоїлося, наш темпераментний гeрoй знов не на жарт захопився — на цей раз не землячкою, а білоруською красунею. В Мінську Поплавський служив у спортивній роті, грав у першості збройних сил Білоруського округу з футболу. Він ча-

стеняко бігав з казарми до коханої у самоволки (бо “все в цьому житті повинно бути регулярним,” як він сам каже) і вже будував з нею плани на майбутнє. Ця дівчина, на відміну від Катерини, виконала обіцянку і дочекалася свого хлопця. Але не Михайла... Так Поплавський знов став третім зайвим. Однак доля лише вела його таким чином власною стежкою, запобігаючи поворотам на хибний шлях. Хто знає, як склалося б життя пана ректора, якби він не поїхав з Мечиславки або одружився на красуні-мінчанці та й осів у Білорусії. Він так старався забути невірну подружку, що тепер не може пригадати навіть ім'я тієї дівчини. Мабуть, занадто сильно старався... Тоді Поплавський ще не знав, але потім, з роками, зрозумів, що навіть поразки обов'язково ведуть людину до перемоги. Власне, так і сталося.

З Людмилою до нього нарешті прийшло найбільше, а головне, щасливе кохання. Позналилися вони традиційно для студентської родини — у гуртожитку. З кімнати Людмили так гучно лунала музика, що стіни будівлі мали от-от рухнути від тих децибелів. Зрозуміло, що Поплавський на правах голови студентського профкому пішов до неї рятувати приміщення та свої вуха. І от вам результат...

Людмила стала подругою, коханою жінкою та дружиною, з якою Поплавського поєднує тепер не тільки багато років спільного життя та син Сашко, а й той особливий зв'язок, який виникає між чоловіком та жінкою, які пройшли разом через безліч випробувань

— і щастям, і горем, і славою — і тому вже назавжди залишаться рідними людьми. Ці стосунки загартовані і пекучим вогнем, і льодовим холодом. І мабуть, саме Людмилі в один з таких моментів їхнього подружнього життя Поплавський присвятив дуже зворушливу пісню “Прощання”. “Для всіх знайомих ти — моя дружина. Ми знаємо, що все давно не так...”. У кліпі дружину героя зіграла Ольга Сумська. Жінки та чоловіки з багаторічним сімейним стажем дуже часто замовляють цю пісню. Тільки вони здатні по-справжньому відчувати весь сум та ніжність цієї мелодії. І коли в них на очах прямо на концерті навертаються сльози, розумієш, що якими б різними не були люди та їхні родини, все ж таки є в них і дещо спільне...

Та ще до одруження Михайло Михайлович відзначався неабияким темпераментом. Він дуже любив жінок, і ті відповідали йому цілковитою взаємністю. В студентські роки Поплавський жив у гуртожитку, де гарних дівчат не бракувало. Звичайно, дотепного та веселого Поплавського тут частенько запрошували в гості на вечерю. Тепер ті дівчата стали дорослими і поважними, вже їхні власні діти навчаються в інститутах. Поплавський з цього приводу жартує, що на всяк випадок приймає до свого інституту всіх дітей тих своїх знайомих. Мовляв, у ті роки презервативами не користувалися, всяке може бути...

Якось на концерті в Луганську до Поплавського підійшла немолода вже жінка. “Міша, — звернулася вона до поважного ректора, — ти мене впізнаєш?” Ми-

хайло Михайлович навіть за рисами обличчя не зміг упізнати в ній Валентину Болотову, своє давнє кохання... Валя дуже змінилася за останні сорок років. Вони познайомилися ще тоді, коли були зовсім юні. Михайло працював машиністом на шахті в місті Кіровську Донецької області, а вона навчалася в педагогічному училищі там же. Поплавський божеволів через ту дівчину. Вони зустрічалися кожного вечора біля ставка, і ті пристрасні ночі Михайло Михайлович запам'ятав на все життя. Валентина залишилась в його пам'яті неперевершеною й досі. Та невблаганна доля розвела їх — Поплавського забрали в армію, а Валентина поїхала працювати в Луганську область, у Краснодон. Так юнацьке кохання перегоріло — яскраво та швидко. З тих пір вони не бачились.

Популярність Поплавського серед жінок з роками не стала меншою. Кажуть, що в пана ректора закохані майже всі дівчата в інституті. Ви повірите мені, якщо я скажу, що його цікавить лише законна дружина? Ні, не повірите. І правильно зробіте.

Чутки, можливо, трохи перебільшені. Може, звичайно, і не всі студентки в нього закохані. Та журналістська і жіноча інтуїція підказують мені, що платонічним коханням ректор, який співає, себе не обмежує. А те, що він має статус секс-символа, взагалі є незаперечним.

Найбільша зона ризику для ректора — це студентки останніх курсів. Останнім часом у них з'явилася нова "фішка" — намагатися народити від ректора дитину.

І вже були такі випадки, коли юні красуні просили про це Поплавського. Ви хочете знати, чи задовольнив Михайло Михайлович такі прохання? Якщо чесно, то мені також це цікаво, але відповіді я не маю. Хоча маю факти. У Поплавського не одна і не дві позашлюбні дитини, і він про них шіклується. Правда, невідомо, чи навчалися їхні матері в інституті культури.

Одна його дочка, до речі, добре вам відома. Приготуйтеся, бо будете шоковані... Ця родинна таємниця лише недавно випала з шухляди. Відома українська співачка Євгенія Власова — рідна дочка Михайла Михайловича. Законна. А мати Євгенії і досі зберегла прізвище Поплавська...

Усе своє свідоме життя Михайло Михайлович дотримується простої формули доброго настрою: “Кращий відпочинок — це гумор, спорт і секс”. Він дотримується цього правила сам і пропагує його серед широкого загалу.

Та за всіх цих обставин Поплавський каже, що кохати можна всіх жінок, а любити лише одну... І додає: “Кажуть, що я якийсь просто супер-мужчина... Але ж мене не тільки секс цікавить, коли я бачу жінку. А “поговорить”?

Поплавському недостатньо бачити приємну зовнішність, він цінує в жінках ще й мудрість та чарівність.

Не дивно, що Поплавський став одним з трьох засновників партії шанувальників жінок. Головою

та вождем вони одноголосно обрали “статного самця українського народу” співака Павла Зіброва. Заступником з оргроботи став інший шоумен Юрій Рибчинський. Поплавському дісталася посада заступника з ідеології. А ідеологія у цієї партії дуже проста. Всі чоловіки жінок люблять, а от шанують мало. Тому партія Поплавського — це партія саме шанувальників жінок.

— *У мене є підозра, що дружина почала ставитися до мене гірше, — каже Михайло Михайлович.*

— *З чого такий висновок?*

— *Кожного разу вона тугіше зав’язує мені краватку!*

— *Це ж випадковість!*

— *Я теж так вважав. Але сьогодні вона намагалася її навіть намилити!*

Одна студентка телефонує прямо в кабінет М.М.:

— *Михайле Михайловичу! Як я вас люблю! Ну так люблю, ну так... навіть хлопчика хочу від вас!*

Михайло Михайлович:

— *Значить так, іди зараз в кафе, на третій*

поверх, сідай за кутовий столик. До тебе підійде хлопчик і скаже, що він від мене.

— Скажіть, будь ласка, де працює зараз моя колишня секретарка?

— У нас, Михайле Михайловичу, але не хвилюйтеся. Ми мало віримо у те, що вона про вас розповідає...

Одна секретарка каже іншій:

— Наш ректор підвищив мені зарплату, коли дізнався, що я дала сину його ім'я.

— Мені він теж підвищив зарплату, щоб я не давала сину його прізвище, — каже друга.

— Я хотіла би стати такою зіркою, щоби про мене говорив весь світ! — каже одна студентка.

— Тобі мало того, що про нас говорить весь гуртожиток? — відповідає ректор.

ЯК ПОПЛАВСЬКОГО ЛЮБИЛИ В ПРИСУТНОСТІ ПРЕМ'ЄРА

Це було напередодні президентської кампанії 2004 року. Прем'єр Янукович прибув з візитом у Кіровоград. За протоколом, його супроводжували народні депутати від кіровоградських виборчих округів, серед яких був і наш герой. Приймали високопосадовця в регіоні, як завжди, урочисто.

Прем'єрський літак приземлився на військовому аеродромі, а там — червоний килимок до трапа, квіти, хліб-сіль, запевнення у шануванні та вічній вірності... Віктор Федорович у променях слави, керівництво регіону поряд, депутати трохи осторонь. А керівник прем'єрського протоколу стежить, щоби все відбувалося за планом та вчасно. Усі зосереджені, всі працюють. Головний пункт програми, звичайно, — вихід Януковича в народ, який в кількості десяти тисяч вже був спеціально зібраний та захоплено юрбився на головній площі Кіровограда.

Звичайно, прем'єр виступив із промовою — доповів, як то водиться, про урядові досягнення, запевнив народні маси в їхньому спільному щасливому

майбутньому, а організований народ щиро та заповзято відповів йому гучними аплодисментами та схвальними вигуками.

Енергійним легким кроком прем'єр зійшов зі сцени — зустріч закінчено, попереду наступний пункт програми — актив області (людською мовою це означає зустріч з керівниками підприємств та структурних підрозділів кіровоградської адміністрації). Віктор Федорович прямує крізь юрбу, одразу за ним — губернатор та мер, охоронці м'язистим шаром відділяють недоторканне тіло від натовпу. Аж раптом зі строкатим букетом до Януковича протискається жінка й простягає прем'єру квіти під суворим оком охорони: “Вікторе Федоровичу, а ви знаєте Поплавського? — Знаю. — Тоді, будь ласка, передайте йому квіти”. У сценарії такого не було. Взагалі, на цьому святі депутатам відводились другі ролі... А потім за автографами до прем'єра підбігає молодь: “Вікторе Федоровичу, а можна, щоб і Поплавський нам тут розписався?” Прем'єр покликав Михайла Михайловича, який стояв осторонь.

Що поробиш, люблять Поплавського земляки! І, очевидно, не за протоколом люблять, а дуже щиро. Того дня вони скрізь зустрічали Поплавського оваціями, хоча то був не його концерт. А журналісти жартома підсумували: “Ну все, завтра преса напише, що під час візиту Поплавського в Кіровоград його супроводжував прем'єр-міністр України”...

“ПОПЛАВОК” І ОДИН ЗОЛОТИЙ УНІТАЗ

Дорога, що веде до рідного села, надихнула Михайла Поплавського на багато креативних ідей. Але нещодавно маестро самоменеджменту перевершив сам себе. На автобані Київ—Одеса ПММ обладнав п'ятизіркову вбиральню — елітний туалет. Навіть не знаю, який з цього приводу підібрати ще епітет до слова “ректор”. Був Поплавський співаючим ректором, був ректором-ресторатором, ректором — секс-символом (якщо знехтувати цензурою, то ректором-еректором). Напевно, після відкриття туалету “Поплавок” злі язики продовжать цей перелік. Я скажу по-доброму: Поплавський тепер став “ректором повного циклу”.

Одразу зауважу, що цей туалет не є бізнес-проектом. Будували його не для прибутку, а заради стьобу. Плата за вхід до монументальної споруди з шикарним ремонтом буде символічною. Правда, самим творцям цей туалетний гумор обійшовся в кругленьку суму. Тут прекрасні кімнати відпочинку, супутникове телебачення, душові, гігієнічні кімнати

для жінок та чоловіків... А українські народні пісні гучним квадро-звуком не дадуть вам занудьгувати в туалетних кабінках. І взагалі все тут найкраще — туалетний папір, серветки, мило, приємні дрібнички та деталі інтер'єру. Там є все, аби після виходу виглядати шикарно і почуватися цивілізованою людиною замість того, щоб у дорозі дикуном стрибати “по кущах”. Буде тут навіть один золотий унітаз. І ще (трохи ніяковію через інтимність процесу)... на декількох експериментальних унітазах тут встановлять вібратори.

Коли Поплавський будував цей туалет на трасі, на нього дивилися, як на божевільного. Утім Михайло Михайлович вже звик реалізовувати всі свої найнеймовірніші ідеї, не зважаючи на загальний осуд.

На назві “ПОПЛАВОК” наполіг сам Поплавський, хоча його команда з п'яти PR-менеджерів була категорично проти. “Михайле Михайловичу, ви ж себе цією назвою вже нижче унітазу опускаєте”, — журилися вони. Та Поплавський частенько приймає вольові рішення всупереч рекомендаціям команди. Ректору, навпаки, сподобалося те, що назва асоціюється саме з ним.

А ідея створення надсучасного відхожого місця дуже проста. Поплавський розвинув тезу Станіславського, який наполягав на тому, що театр починається з вішалки. “А культура, — каже пан ректор, — починається з туалетів”. До речі, коли Поплавський очолив інститут культури, реформу вузу він почав саме з ремонту туалетів.

ЗДРАСТУЙ, РІДНЕ СЕЛО

Після того, як на телебаченні вперше показали кліп на пісню Поплавського “Здрастуй, рідне село”, в народі з’явилася легенда. Мовляв, Поплавський купив собі електричку і їздить тепер нею додому, до матері.

Насправді Михайло Михайлович такого придбання не робив. Він, звичайно, дещо ексцентричний ректор, але ж то власність залізниці...

А зйомки справді відбувалися і на батьківщині маестро, і на київському залізничному вокзалі. “Рідне село” — одна з небагатьох серйозних пісень Поплавського. В ній зовсім немає іронії, зате багато ніжності та щирої любові до своєї рідної землі. І не просто до Батьківщини, а саме до села. Михайло Михайлович тими зйомками застав свою маму зненацька. На її подвір’я в’їхала знімальна бригада з двома машинами техніки, і не просто, а з проханням: “Меланіє Григорівно, давайте фотографуватися!” Та старенька рішуче відмовилася. Каже: “У мене тиск високий. Та й взагалі не хочу! Без мене знімайте”. Але доктор Поплавський швиденько знайшов спосіб

вилікувати “хвору” маму. Він запропонував: “Мамо, якщо пофотографуєшся трошки, я тобі вісім пенсій заплачу!” У Меланії Григорівни одразу тиск і нормалізувався. Слово “пенсія” для будь-якого пенсіонера звучить справжньою мантрою і має тонізуючу дію. Стилісти трошки попрацювали з Меланією Григорівною, і вісім годин вона відпрацювала на знімальному майданчику не гірше професійної актриси, хоча й не одразу зрозуміла різницю між фото-та кінозйомкою. А коли робочий день закінчився, довелося пану ректору трішки почервоніти. Він забув віддати мамі обіцяні гроші. Та Меланія Григорівна нагадала йому про них в присутності всієї знімальної групи, коли вже відпочивали та сіли за стіл. І смішно було, й соромно...

Звичайно, Меланія Григорівна і так без грошей не залишається. Поплавський трепетно піклується про свою маму. Крім того, щомісяця улюблений син виплачує їй свою, так звану, “ректорську стипендію” — тисячу гривень. Одного разу Меланія Григорівна його здивувала. Дає Поплавський гроші, а вона каже: “Синку, ти мені краще дрібними купюрами ті гроші дай”. Михайло Михайлович здивувався, але секрет швидко розкрився. Виявляється, кожного дня бабуся дає гроші онукам на морозиво та різні дрібниці, щоб у них був привід частіше до неї бігати. От Михайло Михайлович і привозить їй тепер кожного разу пачку по 5-10 гривень.

Кліп на пісню “Здрастуй, рідне село” зробив режисер Максим Паперник. Інше маленьке кіно про велику родину Поплавських, про його маму та батьківську домівку до пісні “Дорогі мої батьки” знімав теж він. В реальності все саме так і відбувається. Михайло Михайлович приїздить додому саме так, як і у відеосюжеті, сідає з ріднею та сусідами за цей самий стіл. На столі, вкритому скатертиною, — настояна на 60-градусному самогоні “Кропива” та добра закуска, і всі п’ють за здоров’я. А на ранок Михайло Михайлович йде до криниці, витягає пару відер холодної води та обливається нею на свіжому повітрі. А потім (якщо, звичайно, ви зможете собі це уявити) ректор, співаючи, йде доїти корову, годувати свиней та допомагати родичам по господарству. Хоча тепер він робить це більше заради задоволення. А от в дитинстві то був його святий обов’язок. Спозаранку Михайло, старший син у родині, порався у господарстві сам, поки батьки були на роботі в колгоспі.

Є дві теми, святі для Поплавського, з приводу яких він жартів не визнає. Це батьки та рідне село. Поплавський дуже гордий тим, що він ріс не у місті на асфальті, а саме в селі і що пройшов “босими ногами” від рідної Мечиславки аж до столиці. Він каже, що там, у рідному селі зарита його пуповина, що там назавжди залишиться часточка його душі.

Відомий ректор гордий тим, що на цьому шляху здолав багато труднощів і загартував характер.

Хлопцю з бідної родини довелося пережити важкі часи. Він може пишатися тим, що зробив себе сам, що піднявся з самого низу до вершини, але зберіг ту щирю сільську вдачу, ту простоту і цноту, яку мають лише люди, близькі до землі. Його не змогли змінити ані гроші, ані влада. Ви знаєте, що це велика рідкість.

Більшість людей, які керують нашою країною, більшість тих, хто потрапив у вищі прошарки суспільства, пройшли шлях від бідності та невідомості до багатства й слави, більшість з них народилися саме в селі. Ющенко народився в селі. Плющ, Мороз, Кравчук... Цей перелік можна продовжувати.

— Я реалізував себе на всі сто відсотків. Коли я потрапив до столиці, тут же все було “розписано” — київська “мафія” мала все очолювати, а село мало займатися тільки селом і не пхати свого носа у столичні справи. Але ж це не справедливо! В аграрній країні мали б більше шанувати село та землю, що нас годує.

Пісня “Здрастуй, рідне село” знакова для мене, вона мені до душі і вона саме про мене. Я окрилений, коли її співаю. Я згадую своє дитинство, юність, шкільні роки. Я кожному даю змогу задуматися, що він зробив для рідного села...Ті чиновники, які зараз обіймають високі посади, вони вже зреклися рідного села, вони не їздять туди.... А сьогодні ж потрібно допомогти і сільській церкві, і школі, допомогти

швидкою допомогою фельдшерському пункту, допомогти дитячому садочку... Ті мільонери, що реалізували себе, сьогодні повинні згадати, звідки вони вийшли, якого вони роду-племені. Я хочу, щоб вони пам'ятали, що саме село дало їм життя. В Україні ж більше половини територій — це сільська місцевість...

Поплавський, попри величезну завантаженість, кожних (!) вихідних обов'язково відвідує батьківщину. Він збудував тут дитячий садочок, на місці якого були колись ясельки, що пам'ятали і малих братів-Поплавських. Він купив для односельців машину швидкої допомоги і сплачує заробітну плату водія та витрати на бензин. Він не тільки піснями, а й реальними діями допомагає своїм землякам. Мабуть, тому його тут так шанують та люблять.

— У мене вже такий вік, що настав час віддавати те, що ця благодатна українська земля мені дала, — пояснює Михайло Поплавський.

Храм, будівництво якого він фінансував разом з декількома заможними земляками, — то теж шана та дяка своїй малій батьківщині.

Михайло Михайлович дистанцію із земляками не тримає. А мечиславці дуже горді своїм Поплавським, пишаються ним і люблять. Вони навіть запросили його головувати спілкою власників земельних паїв села. Звісно, Михайло Михайлович погодився.

Тепер ректор-аграрій має змогу іноді брати участь у польових роботах. То для душі... У Поплавського є навіть свій іменний комбайн. Він щасливий, коли може собі дозволити провести день на жнивах, поїсти з механізаторами польової каші з м'ясцем та цибулькою під 50 грамів, а після того піти на ставок порибалити.

Ці люди знають Мишка Поплавського від маленького кирпатого та босоногого хлопчини до дорослого поважного чоловіка. Разом з ними він навчався, грав у футбол, у цих дівчат він закохувався... Тут ще залишилися вчителі, які його вчили та не забули про його ганебні двійки. Ці люди були свідками його перемог та розчарувань, і для них він завжди свій, вони завжди на його боці. А Поплавський завжди готовий прийти їм на допомогу.

Коли кілька комерсантів спробували забрати у мечиславців землі та привласнити їх, Поплавський застосував усі свої повноваження та важелі — втрутився, підключив районну адміністрацію, і невдовзі селяни таки отримали свою землю.

Саме Поплавський декілька років тому очолив міжнародну громадську організацію "Об'єднання українців світу". Мабуть, були підстави поважних українців довірити цю посаду саме ректору, який так патріотично співає...

МАМА

Малий Поплавський народився раннім ранком, коли сонце тільки сходило. Він так голосно кричав, що акушерка не втрималася від жарту: “Мабуть, співаком буде!” Так і напороочила дитині майбутнє.

Мати Меланія, дуже миловида невеличка та струнка жінка, неймовірно боялася за цю дитину. У забобонному селі вона зробила все, щоб захистити хлопчика від усіх можливих та неможливих небезпек — і похрестила, і молитви над ним читала, і обряди творила різні, які тільки їй підказували. Так вона піклувалася про нього, хіба що пилінки з нього не здувала.

У “сім’ї” це була вже третя дитина, що народилася, але перша, яка вижила... Спочатку в них з’явилася дівчинка. Вона прожила всього три тижні і раптово померла. Батьки так і не дізналися, від чого. Мати Меланія та батько Михайло дуже страждали. Нещасна жінка втішилася лише тоді, коли через рік народився хлопчик. Та знов радість була недовгою. Знову через ті ж самі три тижні родина втратила

вже другу дитину... Тому появу Михайла батьки очікували з великим страхом та надією. Його і назвали так, як батька, щоб не тільки він сам, а навіть його ім'я захищало та берегло дитину. Коли малий почав вже бігати та розмовляти, батьки трошки заспокоїлися, і постійна готовність до біди змінилася райдушними сподіваннями та тихим щастям.

А невдовзі на світ з'явився і менший брат Михайла Станіслав. Між ними різниця — два з половиною роки. Ще через сім з половиною років народився Володимир. Так і зростали три сини в родині Поплавських — дружні та бойові хлопці. До речі, найгірше з усього роду Поплавських співав саме Михайло.

Старенька мати й досі переживає за синів. Михайло Михайлович виривається до неї з Києва щовихідних, а Меланія Григорівна кожного разу готує його улюблені страви — свіжину, домашню ковбаску, капуста з реберцями молоді свинки, деруни та сальтисон, оселедець під шубою та холодець з молодого півника.

Вона розпитує про все, що відбувається в його житті, їй цікава кожна дрібничка. Мати дає йому поради та надихає на творчість. І кожний приїзд сина окрилює її.

Коли проект “РЕКТОР, ЩО СПІВАЄ” тільки розпочинався, і телебачення передало перші виступи

Поплавського, Меланія Григорівна стріла сина сумним питанням: “Синку, ну нащо воно тобі треба? Не співай, люди ж дивляться...”

Але тепер мудра мати дуже пишається своїм сином, бо її Михайло виявився тоді мудрішим навіть за неї. Брати Поплавські, В'ячеслав та Володимир живуть разом з мамою, за кожного з них вона горда. Та все ж таки до Михайла в неї особливе ставлення.

— Я маму свою боготворю, я маму свою дуже люблю і ціную. Я їй часто дзвоню. Та вона в слухавці вже не чує нічого. Але все одно дуже радіє. Духовна єдність матері та сина — це дуже важливо для людини. Ми іноді забуваємо про матерів, батьків, та коли вони йдуть у вічність, картаємо себе за те, що рідко їздили до них, уваги замало приділяли їм, не все робили для того, щоб вони пожили ще... Я до всіх звертаюся: не забувайте, що для кожного з нас мати й батько — це святе. Відвідуйте їх частіше, пишіть їм, дзвоніть, тому що це подовжує їм життя. Той позитивний заряд, який ми їм даємо, — найкращі ліки від хвороб. Беріть батьків треба, поки вони живі...

МИХАЙЛО — походить від давньоєврейського Мікаель, що означає рівний, подібний до бога. З хлопчиками зазвичай особливих проблем не виникає — у батьків малого Михайла з ним немає надмірного клопоту. Вчиться непогано.

Логічний склад розуму. Болісно сприймає критику. Здатен оволодіти будь-якою спеціальністю. Вправний керівник. Здатний досягти найвищого рівня. Кар'єра вдається. Легкий у спілкуванні. Коли трохи вип'є, стає сентиментальним. За столом веде себе розкуто, багато жартує, любить співати.

Михайло Михайлович завітав до ресторану.

— Офіціант, будь ласка, для початку склянку амброзії!

— Вибачте, а що це таке?

— Як, ви не знаєте?! Це ж напій богів!

— О, Боже! Ще раз вибачте, я Вас не впізнав!

КУЛЬТУРУ В МАСИ!

У Михайла Поплавського є два телевізійні проекти, якими він дуже (і по праву) пишається — дитячий конкурс “КРОК ДО ЗІРОК” та хіт-парад “НАША ПІСНЯ”.

“НАША ПІСНЯ” заповнила собою вакуум після зникнення з телевізійного ефіру “Території А”. Задум був дуже простий — підтримати саме українську пісню та українських виконавців. Програма стала популярною, але не тільки завдяки вдалій ідеї, а ще й колоритним ведучим — Михайлові Поплавському та Ользі Сумській. Перші випуски вони зробили академічними, але потім додали “перцю” — і “НАША ПІСНЯ” стала гротесковою та непередбачуваною.

У “КРОКУ ДО ЗІРОК” — своя історія.

Десь в середині 90-х років відомий телеведучий Юрій Ніколаєв запросив ректора Поплавського увійти в журі на відбірковому турі в Одесі для конкурсу “Утрення звезда”. І тут Михайла Михайловича осяяла ідея: а чому б не створити український дитячий проект подібного рівня?

Початок реалізації ідеї від задуму у Поплавського зазвичай відділяють 5 хвилин. Тому вже скоро в регіонах закипіла робота — відбирали тепер вже до свого, українського дитячого конкурсу “КРОК ДО ЗІРОК”.

Михайло Поплавський вважає, що кожна дитина вже народжується зіркою. Тому дуже важливо не зіпсувати те, що закладено природою і Богом в дитину, а навпаки, допомогти їй розвинути свій талант. Саме для того й задумувався цей проект. На відміну від “Утренней зvezди” участь у програмі була і залишається абсолютно безкоштовною. Це велика підтримка української культури, це реальна допомога талановитим дітям, це велика робота на майбутнє держави. Але шукати кошти Поплавському довелося самому, без державної допомоги. Ректор “взяв шапку” — і пішов по спонсорах... Державні установи не допомогли не тільки грошима, а навіть організаційно. Управління культури в областях, які мали б посприяти просуненню проекту, потонули в бюрократії і виявилися нездатними щось зробити.

Пробитися на телебачення “КРОКУ ДО ЗІРОК” теж було дуже важко. Комерційні канали не хотіли займатися цим проектом через його цілковиту неприбутковість. Але врешті-решт конкурс знайшов собі почесне місце на телеканалі УТ-1..

Кожний відбірковий тур конкурсу збирав понад тисячу претендентів, і діти з великих міст та малень-

ких, далеких від “цивілізації” сіл мали однакові можливості проявити свій талант. До складу журі входили раніше і залишаються дотепер зіркові викладачі та випускники університету культури — Ніна Матвієнко, Анатолій Матвійчук, Ірина Білик, Ані Лорак, Віктор Павлік, інші поважні персони, яким небайдуже майбутнє української культури.

А Михайло Михайлович став генеральним продюсером та ведучим “КРОКУ ДО ЗІРОК”. Перший рік Поплавському допомагала вести програму вже відома на той час Ані Лорак. Потім її змінили Едік з Тернополя та Христинка зі Львова, талановиті хлопчик та дівчинка, чия участь у проєкті припинилася лише тоді, коли вони подорослішали. До речі, тепер вони навчаються в Університеті культури та мистецтв.

На щастя, незмінним на сцені “КРОКУ...” залишається наш герой, ректор, який співає. І він сподівається, що ці діти будуть йому вдячні і будуть його пам’ятати. А от “Утреннюю звезду” Юрія Ніколаєва в Україні, мабуть, вже забули...

КРАЩЕ БУТИ ПЕРШИМ ХЛОПЦЕМ НА СЕЛІ...

Якби Поплавський зупинився і перестав запускати нові проекти, реалізовувати свої ексцентричні ідеї та розширювати сфери свого впливу, навіть тоді можна було б сказати, що він реалізувався на всі 100 відсотків. Звичайна людина за все своє життя не робить і двадцятої долі того, що вже досяг Михайло Михайлович. І знайшов він стовідсотково своє місце, а саме — на посаді ректора Університету культури та мистецтв. Він міг би стати міністром культури, він міг би залишитися в політиці, міг би цілковито віддатися бізнесу. Але час та доля вже довели: ідеальне місце ефективного докладання зусиль для Поплавського — це його ректорський кабінет.

Упродовж свого депутатського терміну співаючий ректор встиг зробити багато корисного. Він йшов у парламент лобювати інтереси культури і робив це, працював над профільними законами. Та

його бурхлива енергія рухала проекти і за межами галузі культури. Наприклад, до будівництва автобану Київ-Одеса він теж доклав певних зусиль. (Бо якісні дороги — це теж ознака культури в країні. Втім, як і охайні туалети).

Він працював у своєму виборчому окрузі протягом депутатського терміну і не залишає його без своєї спонсорської допомоги зараз, коли вже перестав бути депутатом. Бо то його батьківщина.

Та все ж таки парламентський досвід Поплавському не дуже сподобався (хоча і виявився корисним).

Першу спробу потрапити в той будинок під куполом Михайло Михайлович зробив ще 1998-го року. У сотому кіровоградському окрузі він зайняв почесне, але не переможне, а друге місце, набравши 15,5% голосів.

2002-го року майстер самоменеджменту та піару Поплавський повторив свою спробу. Минула поразка пішла співаючому кандидату тільки на користь. (Ми ж пам'ятаємо, що маестро суворо дотримується правила **“Без поразок не буває перемог”**). Михайло Михайлович знов балотувався від Кіровоградської області, змінивши лише номер виборчого округу на 101, і здобув блискучу перемогу, отримавши 48,44% голосів.

І це був його тріумф. Бо, по-перше, він переміг у традиційно лівому регіоні — кандидат від соціалістичної партії залишився позаду на 30 тисяч голосів.

А по-друге, Поплавський паралельно потрапив ще й до Київської міської ради, обійшовши конкурентів у престижному Печерському районі. Так йому довелося не тільки обиратися, а ще й самому після того робити вибір. Робота парламентаря видалася тоді Михайлу Михайловичу більш цікавою — і він потрапив в останнє скликання парламенту, до якого ще обирали народних представників від мажоритарних округів. Правда, мажоритарщик Поплавський все ж таки не працював у Раді сам по собі. Спочатку він увійшов до фракції “Єдина Україна”, та згодом змінив її на “Трудову Україну” Сергія Тигипка. І майже весь (тоді ще чотирирічний) термін пропрацював заступником голови Комітету Верховної Ради з питань культури та духовності.

Але невдовзі наш герой зрозумів, що цей час міг би провести більш цікаво та корисно, опікуючись власними проектами.

У теперішній Верховній Раді, куди можна пройти лише за партійними списками, Поплавському було б іще нудніше. Іронія долі: Михайло Михайлович сам голосував за пропорційний устрій вищого законодавчого органу країни. Утім запальному за вдачею і незалежному Поплавському було б не до вподоби крокувати строем та підкорятися партійній дисципліні. Голосувати за вказівкою — то не для нашого героя, бо він звик жити власним розумом, а не голосувати за командою. Зі свого ректорського кабінету

Поплавський каже, що краще бути першим хлопцем на селі...

У сесійній залі Верховної Ради існує не один спосіб примусити депутата “правильно” голосувати. Зараз політичним лідерам тримати рядового парламентаря в безумовній покорі допомагає партійна дисципліна. А раніше, за мажоритарної системи, популярнішим методом були гроші. Всі знали, що часто депутати безсоромно розробляють законопроекти під свій бізнес, всі знали, що за голосування вони платять і самі отримують немалі гонорари, та відкрито про це тоді не дуже говорили. Михайло Михайлович теж якось потрапив у ситуацію... До нього просто підійшли і запропонували суму. Від нього вимагалося лише у певний час натиснути потрібну кнопку. Сума пропонувалася дуже велика. Інший спокусився би. Але й досі ще ні у кого не було підстав сказати, що він купив Поплавського. Михайло Михайлович відмовився від пропозиції і голосував по совісті. Звичайно, той бізнес в будівлі на вулиці Грушевського — вигідна справа, але Поплавський віддає перевагу іншим способам заробляння грошей. Правда, делікатний ректор ніколи про жодного конкретного депутата не сказав й одного поганого слова. І не про депутата також. Він ніколи не поведився зневажливо чи образливо ні з одним своїм опонентом. Навіщо відволікатися від справи на сварки? Поплавський — дуже конструктивна та позитивна людина...

Хіба треба говорити, що і в парламенті він, певна річ, був популярною фігурою. Зірка, вона і у Верховній Раді — зірка.

Маестро не дуже шкодує, що “Третя Сила”, від якої він балотувався 2006-го року, так і не здолала тривідсотковий бар’єр. (Він взагалі ніколи ні про що не шкодує). На розкрутку “Третьої Сили” забракло часу. Якби у них в запасі був рік, а ще краще півтора, вони змогли б скласти серйозну конкуренцію більш потужним політичним гравцям. Та на передвиборчу кампанію у “Третьої сили” залишалось тільки 2 місяці. Тому в день голосування у величезному політичному розкладі маленька партія загубилася. Проте негативний результат — то теж результат, каже Поплавський.

Майстер самоменеджменту не шкодує зусиль. Адже і то була реклама. Технології, які відпрацьовувались протягом виборчої кампанії, Поплавський зараз додає в підручник з піару.

Паралельно 2006-го року Поплавський під галас у пресі висунув свою кандидатуру ще й на посаду мера Одеси. І поки журналісти та політологи прораховували варіанти у разі його перемоги або поразки, сам Поплавський для здобуття почесного першого місця не робив абсолютно нічого — не агітував, не виступав з концертами, не організовував кампанії. Для нього то була скоріше перевірка своєї популярності. (Хоча, Поплавський не розгубився б, отримавши і мерське

крісло). Зрештою 15 тисяч одеситів віддали шану улюбленому артисту, проголосувавши за його кандидатуру. Звісно, того було замало. Та якщо за “голосистого” ректора голосують навіть після нульової кампанії, можна уявити собі результат після активного піару.

До речі, піарщики Національного університету культури та мистецтв вже провели свого часу п’ятьох депутатів до Верховної Ради України і почали працювати ще й в Росії. Там їхня робота виявилася теж вдалою. Двоє російських депутатів потрапили в Державну Думу саме завдяки роботі спеціалістів Поплавського. В Україні поки що традиційною є зворотня ситуація. Наші політики запрошують американських або російських технологів, які за шалені гроші продають їм вторинну сировину, вже колись використані у них технології. А у нас менталітет інший... Навіть російські ідеї у нас не завжди проходять, годі й казати про зарубіжні. Після десятиріч спільного з Росією життя в рамках кордону Радянського Союзу українці добре засвоїли і російську мову, і російські звичаї. А от в Москві закарпатські традиції знають трошки гірше.

Поплавський жартує, що головна неприємна річ у владі те, що Україною здебільшого керують чоловіки, а от жінок там мало — і серед депутатів, і у виконавчій владі. Виходить, що жінки працюють, а чоловіки керують ними. Улюбленець чарівної статі

Михайло Поплавський вважає, що це несправедливо. Він каже, що жінка вже від природи більш мудра, кмітлива та позитивна, ніж чоловік. От якби і в парламенті, і в уряді ввели квоту та віддавали жінкам половину всіх посад, тоді Поплавський був би задоволений.

Міністерська посада більше не приваблює нашого героя не тільки тому, що в уряді мало жінок. Для теперішнього Поплавського це сезонна робота, а він же людина серйозна.

Міністр культури приречений на чиновницьку роботу. А Поплавському більше подобається бути ближчим до реального життя і реальної культури, якою саме на посаді ректора він може опікуватися найефективніше.

— Українців робить нацією саме культура та духовність, а вже потім економіка. А якщо в країні не буде ні культури, ні духовності, якщо люди не будуть пам'ятати своє коріння та традиції, якщо не буде моралі, то все інше не буде важливим. І ви самі знаєте, що національна гордість та духовні цінності здатні на значно більші дива, ніж гроші... Треба поважати себе як націю, мати честь та гідність українця і взагалі просто поважати себе.

РЕКТОР — ПРОВОКАТОР

Було в родині три сина: двоє розумних, а третій в культуру пішов”, — Михайло Поплавський дуже любить цей короткий анекдот. А ще він любить бичачі яйця, приготовані за власним рецептом, воду з криниці і легкий ранковий секс. Тільки не питайте, звідки я про все це знаю, — ви і самі, мабуть, уже читали в газетах. (Але заради достовірності, мій любий читачу, обіцяю перевірити....ну, про бичачі яйця). Поплавський про все, що любить, говорить відверто. Свою неприязнь він теж не приховує — він не терпить рутину, занудство та посередність.

Свій не дуже типовий як для посадовця розпорядок дня Поплавський не тільки не приховує, а навіть пропагує. Працює він до пізньої ночі. Коли об одинадцятій-дванадцятій годині в ректорській приймальні сидять люди — то нормальна ситуація. Ректор приймає “до останнього клієнта”. До першої години ночі йому ще дзвонять підлегли, і Поплавський не заперечує. Але не пізніше. Робочий день Поплавського закінчується рівно о першій, а

далі, нарешті, починається вже особистий час. Михайло Михайлович вимикає телефон і вмикає його лише о дванадцятій наступного дня, не раніше (щоб ніхто не зіпсував ранковий добрий настрій).

Ранок Поплавського традиційно розпочинається об одинадцятій годині. Він спускається на кухню, сам робить собі фреш — апельсиновий, грейпфрутовий або гранатовий. Далі за розпорядком — “легкий ранковий секс”.

— Увечері займатися сексом шкідливо для здоров'я. І він, і вона приходять з роботи знервовані, стомлені. Вони вмикають телевізор — і там страхіття які-небудь: когось застрелили, десь щось вибухнуло — суцільні стреси. Все, що треба зробити чоловіку у такому стані, — це прийняти душ, випити чаю і йти собі відпочивати. А от ранком — інша річ! Вранці у чоловіка найвища потенція. Це наукою доведено. І думки вранці тільки легкі. Тому і секс виходить легкий і позитивний.

Після тих “легких” ранкових вправ Михайло Михайлович стає до плити і готує власноруч страву справжніх чоловіків — бичачі яйця. Це вже майже традиція. І, до речі, ця “фішка” Поплавського дуже сподобалася народу. Після того, як маестро в одній з програм на телебаченні розповів рецепт приготування своєї фірмової страви, на Бессарабці зникли бичачі яйця — шанувальники розкупили.

Маестро каже, що цей бичачий продукт в раціоні гарантує надзвичайний прилив чоловічої бадьорості.

— Якщо бичку було більше року, то страва не вийде так, як треба. Тільки до року. Два яйця молодого бичка треба вимочити у воді, а потім ще на 12 годин залити апельсиновим соком. Після цього вже ніякого специфічного запаху в них не буде. Далі страва тушиться з дуже великою кількістю цибулі. Це дуже смачно. А головне — корисно для чоловіків та радісно для жінок.

Після звичайних ранкових справ — робота. І так знов до першої ночі. Михайло Михайлович визнає тільки натуральну їжу. Це принципово. Вже майже п'ять років йому привозять продукти тільки з села. Бурячок, картопельку та інші овочі там вирощують без всяких хімікатів. А у підвалі ресторану “Батьківська хата” стоять великі бочки зі справжніми, засоленими за родинними рецептами, помідорчиками та огірочками. Їх запаси в холодильнику Михайла Михайловича теж поповнюються регулярно. Саме звідти. А м'ясо — тільки з власної ферми, екологічно бездоганне. І навіть воду Поплавському возять з рідного села. З криниці.

— Це жива вода. Дуже важливо, щоб людина пила воду з тієї місцевості, де вона народилася та

далі, нарешті, починається вже особистий час. Михайло Михайлович вимикає телефон і вмикає його лише о дванадцятій наступного дня, не раніше (щоб ніхто не зіпсував ранковий добрий настрій).

Ранок Поплавського традиційно розпочинається об одинадцятій годині. Він спускається на кухню, сам робить собі фреш — апельсиновий, грейпфрутовий або гранатовий. Далі за розпорядком — “легкий ранковий секс”.

— Увечері займатися сексом шкідливо для здоров'я. І він, і вона приходять з роботи знервовані, стомлені. Вони вмикають телевізор — і там страхіття які-небудь: когось застрелили, десь щось вибухнуло — суцільні стреси. Все, що треба зробити чоловіку у такому стані, — це прийняти душ, випити чаю і йти собі відпочивати. А от ранком — інша річ! Вранці у чоловіка найвища потенція. Це наукою доведено. І думки вранці тільки легкі. Тому і секс виходить легкий і позитивний.

Після тих “легких” ранкових вправ Михайло Михайлович стає до плити і готує власноруч страву справжніх чоловіків — бичачі яйця. Це вже майже традиція. І, до речі, ця “фішка” Поплавського дуже сподобалася народу. Після того, як маестро в одній з програм на телебаченні розповів рецепт приготування своєї фірмової страви, на Бессарабці зникли бичачі яйця — шанувальники розкупили.

Маестро каже, що цей бичачий продукт в раціоні гарантує надзвичайний прилив чоловічої бадьорості.

— Якщо бичку було більше року, то страва не вийде так, як треба. Тільки до року. Два яйця молодого бичка треба вимочити у воді, а потім ще на 12 годин залити апельсиновим соком. Після цього вже ніякого специфічного запаху в них не буде. Далі страва тушиться з дуже великою кількістю цибулі. Це дуже смачно. А головне — корисно для чоловіків та радісно для жінок.

Після звичайних ранкових справ — робота. І так знов до першої ночі. Михайло Михайлович визнає тільки натуральну їжу. Це принципово. Вже майже п'ять років йому привозять продукти тільки з села. Бурячок, картопельку та інші овочі там вирощують без всяких хімікатів. А у підвалі ресторану “Батьківська хата” стоять великі бочки зі справжніми, засоленими за родинними рецептами, помідорчиками та огірочками. Їх запаси в холодильнику Михайла Михайловича теж поповнюються регулярно. Саме звідти. А м'ясо — тільки з власної ферми, екологічно бездоганне. І навіть воду Поплавському возять з рідного села. З криниці.

— Це жива вода. Дуже важливо, щоб людина пила воду з тієї місцевості, де вона народилася та

виросла. Бо тільки та вода має потрібний для цієї людини енергетичний код. Це дуже корисно для організму. А щодо продуктів... Я вважаю, що закордонні продукти — це просто катастрофа для нашого народу. Ця штучна їжа в красивих упаковках отруює нас та забирає наше здоров'я. Треба тільки натуральне вживати. Це не просто примха, для мене це ідеологія. Я дивуюсь, що не всі ще зрозуміли шкоду від штучних продуктів з різними консервантами та домішками. Від того, що ми зараз вживаємо в їжу, залежить здоров'я нації, здоров'я майбутніх поколінь. І так світ навколо стає якимось несправжнім, ми ж скоро чисте повітря будемо купувати! Спочатку людина отруїла природу, а тепер, вибачайте, вона нас потихеньку труїть. Але ж ми можемо хоча б трошки зменшити ту шкоду, якщо перейдемо на натуральне.

Ще одна цікава деталь щодо продуктів. Михайло Михайлович про сало не тільки співає пісні та знімає кліпи, він з нього вже майже культ зробив. Поплавський їсть його сам і пропагує іншим його вживання. Мовляв, сало дуже позитивно впливає і на розумову діяльність, і на енергетичне поле, і на чоловічу силу. І, мабуть, мали рацію партійні боси, котрі з часів Щербицького обов'язково вживали по 80-100 грамів цього диво-продукту щодня. Саме так робить і Михайло Михайлович. І це обов'язково

має бути сало з підчеревинки, обпалене на соломі. Бо інакше ефект буде не той. Ректор-гурман так і каже: “Ви думаєте, чому я такий талановитий та розумний? Тому що сало їм! І вам рекомендую”.

Десь за місяць до концертів Поплавський робить контрольний постріл по хворобах. Плазмаферез. Не для слабодухих процедура. У пацієнта відкачують десь два літри крові (залежно від маси тіла) і очищають та фільтрують її на спеціальних центрифугах. 4-5 сеансів — і холестерину як не було, знов можна досхочу насолоджуватись салом.

Усе своє життя Михайло Поплавський дотримується девізу **“Жити, любити, творити й перемагати!”** Він справді щодня викладається на всі 100 відсотків і віддається життю до останнього патрону. Для того, щоб наступного ранку знов поринути у той божевільний вир подій, зйомок та нових проєктів, без яких він вже себе не уявляє.

Епатаж — це частина іміджу ректора, що співає, правда, дуже природна його частина, бо епатаж — то стиль всього життя Поплавського. Він з дитинства неординарно мислить. Поки був студентом, зводив з розуму керівництво інституту, а потім взагалі поставив з ніг на голову (чи навпаки) той інститут, коли сам став ректором. Він увірвався в медіапростір і примусив публіку себе полюбити. А для цього йому довелося взагалі перевернути уявлення аудиторії про мистецтво. І, погодьтеся, якщо

енергії людини вистачає на те, щоб формувати культурну реальність для слухацької аудиторії цілої країни (і не тільки), то це насправді дуже незвичайна людина. І компліменти знаменитого екстрасенса Анатолія Кашпіровського на адресу відомого ректора Михайла Поплавського мають підґрунтя.

Ніжна любов Поплавського до жінок — то окрема тема, що вже не одне десятиріччя шокує цнотливе українське суспільство. “Кохаймося!” — років 10 університет культури існував під цим гаслом, поки нарешті відвертий заклик доріс до державного рівня — “Кохаймося! Нас повинно бути 48 мільйонів”. “Кохаймося! Нас, українців, повинно бути 100 мільйонів!”, — як і раніше, закликає ректор Поплавський.

Після того, як на студента Поплавського принесли в ректорат донос, що той замість заявленого шоу збирається організувати на Хрещатику хід голих дівчат з факелами, за кожним рухом неспокійного юнака почав уважно стежити партком. Правда, “на гарячому” його так і не спіймали.

Коли Поплавський відстоював посаду ректора, на нього писали інші доноси, вже в міністерство. У тих листах Поплавському ставили в провину те, що він “не пропускає жодної студентки та молодої викладачки” і що він “занапастив найкращих студенток, чим неодноразово збурював семитисячний колектив”. Не

знаю... Або ті “старі мухомори” вигадували байки про ректора-пустуна через заздрощі, або ті дівчата були не проти. А інакше чим можна пояснити те, що все студентство в єдиному пориві піднялося на захист Михайла Михайловича, коли Міністерство культури намагалося змити його з посади ректора? Але в будь-якому випадку те, що жінки люблять Поплавського не менше, ніж він любить їх, очевидно. Захоплення та обожнювання в очах студенток я бачила. Але ж то не означає, що ректор переходить межу пристойності, чи не так? У всякому разі він каже, що секс на роботі — то неповага до себе.

Попри все це Поплавський продовжує провокувати. З його веселої подачі університетом ходить, наприклад, такий тост:

*Краще пити, ніж не пити,
Краще жити, ніж не жити,
Краще дати і радіти,
Ніж не дати і жаліти.
За любов!*

Про Поплавського дуже влучно сказала Ірина Білик: “...мало в нашій життєвій людець, которіє будоражат... Но вєдє вєселой Україне нужен вєсєльї герой...” Поплавський саме такий — вєсєлий і дужє позитивний. **Ніколи не робити людем зла і навіть на зло відповідати їм добром** — це теж один із принципів Михайла Поплавського.

Ворогів у нього немає, бо сам “западло” нікому не робив, а коли робили йому, то прощав. Але опонентів у нього достатньо. (До речі, Поплавський їх не звільняє). Їм не подобається, як пан ректор співає, як виходить на сцену та як виглядає. Та наш життєрадісний ПММ їм щиро радий:

— Життя — це безперервна боротьба. У людини, якщо вона справжня особистість, обов’язково повинні бути достойні опоненти. Бо це тільки доводить, що людина чогось варта. Опоненти примушують завжди триматися в тонусі, і це дуже добре.

Поплавський навіть пропонує формулу ідеального співвідношення друзів та ворогів. Він каже, що **70%** друзів за наявності **30 %** ворогів — це ідеальний баланс. Але ні в якому разі не можна навпаки. Кожна людина хоче самореалізації, популярності та грошей. І, за версією Поплавського, саме ця формула — 70 на 30 — дає стимул досягти своєї мети.

Так, він епатажний. Він здатний прорахувати свої дії на багато кроків вперед. Він дуже сильна людина і може за себе постояти не тільки фізично, а й інтригу розгледіти, в нього надприродна інтуїція. Але є в ньому і дуже зворушлива незахищеність. Можливо, це через його селянське походження. Він насправді дуже моральна людина. У цьому його сила, але в тому ж і його слабкість. Він проти “боїв без правил”, він не здатний вдарити

“нижче пояса”. Бо в нього дуже чіткі поняття про добро і зло. Він космічно налаштований на добро. Може, тому його так люблять? Бо відчувають його позитивну енергетику? Може, ще й через це відсутність у Поплавського оперного голосу виявилася для публіки неважливою? Згадайте, яка популярність була у Марка Бернеса або Леоніда Утьосова. І у них вокальні дані були не головною причиною популярності...

Поплавський дуже любить вірші Євгена Євтушенка, а серед них є й таке:

*Пел Бернес не спеша,
Пел негромко, но гордо.
Голос — это душа,
А не просто луженое горло...*

Поплавський жартує: “Так, комусь не подобається, як я співаю. Інколи кажуть, що в мене немає голосу... Ну, як же немає, коли я з вами розмовляю?”

От такий він, ректор із закритими думками та відкритими почуттями. Вже 10 років своїм екстравагантним проектом він не дає нам нудьгувати. Багато опонентів полюбили його творчість, визнали його розум, сміливість, талант. І не тільки талант передбачення та менеджерський геній. У його піснях є душа, у цього артиста є харизма та українська щирість. А це головне, за що варто любити артиста, хіба не так?

— Михайле Михайловичу! Що буде у вашій новій книжці — автобіографія чи біографія?

— А яка різниця?

— Біографія показує людину такою, яка вона є, а автобіографія такою, якою вона себе вважає.

До лікаря звернувся Михайло Михайлович:

— У мене щось болить між лопатками!

— Палите?

— Ні.

— Алкоголь?

— Та ні.

— Може, жінками захоплюєтесь?

— Ні, як можна?

— Так то у вас крильця проростають, — каже лікар.

Михайло Михайлович з делегацією оглядає Нью-Йоркський зоопарк.

— На жаль, — говорить гід, — ми не побачимо мавпочок. У них шлюбний період і вони усамітнилися. Тоді М.М. пропонує:

— А якщо кинути їм чогось смачненького — вони вийдуть?

— А ви би вийшли? — Спитав гід.

Дуже довго триває ректорат. Коли вже зовсім звечоріло, одна з жінок просить Михайла Михайловича зважити на дітей і відпустити її додому. Відпустив. Тоді піднімається молода дівчина з тим же проханням.

— У вас що, теж діти?

— Ні. Та якщо я буду так сидіти по ректоратах — їх у мене ніколи й не буде!

Михайло Михайлович скаржиться:

— Бачите, що зробили в редакції з моєю книгою “Менеджер культури”?

— А що?

— Її скоротили і розмістили у “Відомостях” під рубрикою “Анекдоти”.

— Запам’ятайте, пані, — каже Михайло Михайлович своїй новій прес-секретарці, — я терпіти не можу підлабузництва. Так що говоріть мені все, що думаєте, навіть якщо це буде коштувати вам роботи!

Один із викладачів звертається до ректора:

— Цілий тиждень не можу потрапити до вас на прийом. Коли ж ми зустрінемося, Михайле Михайловичу?

Гроші!

Влада!

Слава!

— Домовтесь про зустріч з моєю секретаркою!

— Вже домовилися і непогано провели час. Але мені треба зустрітися і з вами...

Ректор викликав до себе працівника.

— Це правда, що ви просите Бога підвищити вам зарплату?

— Так, Михайле Михайловичу.

— Так от, щоб я більше не чув, що ви звертаєтесь до вищих інстанцій через мою голову!

Журналіст бере інтерв'ю у Михайла Михайловича в день його сторічного ювілею:

— Сподіваюся, — каже він наприкінці розмови, — що ми зможемо зустріти ваш 101-й день народження.

— Я теж на це сподіваюся, — відповідає ювіляр. — Виглядаєте ви досить непогано.

НАГОРОДИ

1984 рік — Грамота Президії Верховної Ради України.

1997 рік — лауреат загальнонаціональної програми “Людина року” у номінації “Діяч культури і мистецтв”.

1997-2001 роки — щорічне звання “Ректор року” (за результатами всеукраїнського рейтингового опитування, проведеного Українською студентською спілкою).

1998 рік — лауреат всеукраїнського рейтингу популярності “Золота фортуна” в номінації “Золота еліта України”.

1999 рік — перемога в номінації “Найкращий вищий навчальний заклад України” Всеукраїнського рейтингу популярності та якості “Золота фортуна”.

2000 рік — орден Михайла Грушевського IV ступеня “За розбудову України”.

2000 рік — диплом “Кращий продюсер дитячих та молодіжних музичних телепрограм” за дитячий проект “Крок до зірок” за версією програми “Шлягер року”.

2000 рік — номінант обласної Програми-рейтингу “Лідер Кіровоградщини-2000” у номінації “Земляк Кіровоградщини-2000”.

2000 рік — нагорода “За внесок у розвиток сучасної Української пісні” від Київської міської державної адміністрації та програми “Територія А” .

2000 рік — премія “Золоте Перо” кращому телевізійному проекту для дітей та молоді “Крок до зірок”.

2000 рік — нагорода “За кращу дитячу програму на телебаченні від щорічної мистецької акції “Місто дітей”.

2001 рік — золота медаль “За заслуги в освіті” всеукраїнського рейтингу “Софія Київська”.

2001 рік — диплом фестивалю “Шлягер ХХ століття” за виконання пісні “Росте черешня в мамі на городі”.

2001 рік — диплом і пам'ятна медаль від альманаху “Золота книга української еліти” “За заслуги в розбудові економіки та вагомий внесок у створенні гідного міжнародного іміджу України”.

2002 рік — за високий професійний рівень та внесок у розбудову освіти в Україні, створення іміджу нашої держави у світі Київський національний університет культури і мистецтв став переможцем Національного конкурсу “Золоті торгові марки-2002” і отримав премію “Золотий Арт-Олімп” у номінації “Суспільне визнання”.

2002 рік — Орден “За заслуги” III ступеню.

2004 рік — Орден “За заслуги” II ступеню.

2004 рік — Почесна грамота КМ України.

2007 рік — Орден “За заслуги” I ступеню.

АВТОР ПІДРУЧНИКІВ:

“Менеджер культури” (1993, 1996);

“Азбука паблік-рїлейшнз” (1997);

“Ректор” (1997);

“Менеджер шоу-бізнесу” (1999);

“Формула успіху” (2003);

“Шоу-бізнес: теорія, історія, практика” (2001);

“Антологія сучасної української естради”
(в 2 т., 2003);

“20 принципів управління або
як керувати собою і людьми” (2006);

“Азбука паблік-рїлейшнз” (2007).

Гроші! Влада! Слава!

Науково-популярне видання

Михайло Поплавський

**ЯК СТАТИ ПОПУЛЯРНИМ ТА БАГАТИМ.
ВЕРСІЯ МИХАЙЛА ПОПЛАВСЬКОГО.**

(Українською мовою)

**УДК 33
ББК 65.09
П 18**

Автор книги (текст і фото) М.М. Поплавський.
Автор літературного запису О.В. Попова.
Автор ідеї серії "Гроші! Влада! Слава" І.І. Губерніков.

Як стати популярним і багатим. Версія Михайла Поплавського
(українською мовою).

ISBN 978-96696-7-4

Відповідальний за випуск Губерніков І.І.
Літературний редактор та коректор Садова І.П.
Дизайн і верстка Канюка В.

Підписано до друку 15.11.2007 р. Формат 70x100 1/16
Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 11,67
Наклад 10 000 прим. Зам. П-71047

Видавець "Макрос"

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК № 2232 від 04.07.2005 р.

Надруковано в друкарні "Макрос"
Україна, Київ, 03680, вул. Радищева, 10/14,
тел.: 380 44 492 8768, 380 44 492 8769
e-mail: macros@macros.com.ua

Орден “За заслуги” 1-го ступеню від Президента Віктора Ющенка. 2007 рік. Так Михайло Поплавський став повним кавалером цього ордена.

Концертні програми співаючого ректора — то завжди вибух емоцій. Він робить яскраві та професійні шоу, не шкодуючи на це ресурсів.

Душа співає...

Нагороди — то завжди приємно...

“Блюз еротичних думок” — жінки, які надихають Поплавського.

Маестро завжди в оточенні жінок. І не тільки на сцені.

Ольга Сумська

Працюючи з Михайлом Михайловичем, розумієш, що працюєш з професіоналом. І заряджаєшся від цієї сонячної людини. Кожного разу, коли ми приходимо в студію на запис програми “Наша пісня”, розумію, що цей день був не марний для мене. Він, як сонечко, завжди освітлює всіх своїм гумором неповторним.

Спочатку ми робили програму більш академічною, а вже потім налаштувалися на такий гумористично-гротесковий стиль, який, мені здається, дуже підходить нашій програмі. Ми знайшли той стрижень і той стиль.

Ми з'являємося з Михайлом Михайловичем у різних образах — лікарі, вчителі... Недавно були парашутистами. Я пам'ятаю, як на Михайла Михайловича не наліз костюм парашутиста (він людина колоритна — і просто не вгадали з розміром). Я стояла і дивилася, як же вони викрутяться з цієї ситуації? Думала, що він зараз просто відмовиться від програми. А він сказав: “Все, будемо знімати!”. Одягнув светр — якийсь червоний, подібний на комбінезон хоча б за кольором... І, переступивши якимось чином той факт, ми знімали програму, і все одно були в ролях парашутистів.

Ну і, власне, програма дуже швидко знімається. Михайло Михайлович, він така людина непередбачувана, із власним стилем спілкування. Всі це знають. І якщо ти потрапляєш під гарячу руку, може щось сказати колоритне дуже... Але ти розумієш, що то все одно з любов'ю. Він ставиться до свого колективу з великою повагою, і його люди поважають. Що б про нього не говорили, мовляв, співає не так чи так, я ставлюся до нього з повагою. Адже це людина, яка сама зробила своє ім'я. І він створив хорошу атмосферу у себе в університеті культури. І, власне, від тих людей, з якими він спілкується, чую враження про Михайла Михайловича — на вищому рівні. І якщо хтось говорить про нього щось погане, я завжди стаю на захист Михайла Михайловича. Кажу: люди, ви напрацюйте свій стиль. Ви спробуйте і зрозумієте, наскільки це непросто... Поплавському це вдалося.

Він робить інколи такий варіант: я прощаюся з глядачами, а він говорить: “Це мій останній, прощальний концерт...” Але я одразу розумію, що тут є якась інтрига. Це, власне, стиль Поплавського. Сьогодні він прощається, але так яскраво, що ти розумієш, що обов'язково має бути продовження.

Я дуже вдячна Михайлу Михайловичу, що він мене побачив як ведучу, як партнершу. І, знаєте, такий тандем дуже гарно сприймається глядачами... Нас уже і “венили” декілька разів... Люди не можуть втямити: хто ваш чоловік — Борисюк чи Поплавський? Я кажу: хай це залишається інтригою...

Пристрасні ведучі “Нашої пісні”...

Обидва Михайла дуже люблять комфорт та домашній затишок.

Андрій Данилко

Поплавский — это уже культовая фигура... Когда пародисты начинают показывать артиста, это говорит только о его популярности. А Поплавского в последнее время показывают часто, и это смешно! Это узнаваемо! О нем не нужно выдумывать какие-то байки, потому что он сам по себе смешная история.

Я всегда относился к нему с иронией... В общении с Михаилом Михайловичем никогда не замечаешь, что это человек взрослый, что он ректор, народный депутат... Он как ребенок. Это природный дар — такая простота его и непосредственность в поведении. Это редкое качество. С ним просто в общении. Правда, с ним сложно работать, потому что, в принципе, человек он непростой. Не может популярный, известный человек быть простым...

Я всегда заступался за него, когда его критиковали и говорили: ну, как это можно... Для меня сразу была понятна цель, для чего он все это делает, для чего запел. Во-первых, ради популяризации института, а во-вторых, ему это самому нравится. Ему нравится, когда хлопают, ему нравится, что он на сцене с микрофоном. Человек получает кайф от зрительской реакции. И это здорово!

Щирі вітання від щирих друзів. Разом з Мариною та Павлом Зібровими.

Ректор, що співає, завжди виглядає бездоганно.
(Стиліст – Настя Катан).

Богдан Бенюк

Найважливіша річ, яка мене зігріває, коли я дивлюся на нього, це те, що до цього часу він залишається дитиною. Він є дуже щасливий чоловік, бо в нього до цього часу є мама, яку він дуже любить. В будь-який момент, де б він не був, він кидає все і мчить до мами. Її слово підтримує його, і, в першу чергу, вона безмежно тішиться, коли Михайло Михайлович приїжджає в рідне село. А те, що він є патріот своєї малої батьківщини і взагалі батьківщини України, — то є факт. Як він людей підтримує, як він тримається цього, яка мовна дисципліна в університеті культури... Факти говорять самі за себе, і це викликає у мене масу позитивних емоцій.

Як людина сама себе створює, як артист створює себе своїми ролями, так вуз будує себе своїми випускниками, які потім принесуть користь і популярність цьому вузу. Мені здається, що і у вузу, і у Михайла Михайловича великі здобутки попереду, і це є правда.

Юрій Рибчинський

Я познакомился с Михаилом Михайловичем много лет назад.... Мы играли матч за сборную артистов эстрады против журналистов на Олимпийском стадионе. Был полный аншлаг. Нас пришло смотреть не меньше зрителей, чем киевское “Динамо” тогда. И вот мы с Михаилом Михайловичем познакомились, подружились. И когда уже хорошо узнали друг друга, возникла такая идея у нас с композитором Геной Татарченко и Михаилом Михайловичем записать для него песню... “Юный орел”... Тогда он даже не думал, что будет выступать перед такой аудиторией, как сейчас... И даже предположений не было, что человек в возрасте, который никогда не занимался этим, что он настолько раскрутит эту песню, что она станет настолько популярной и станет знаковой для него и для украинской эстрады. Эта песня дала ему возможность поверить в свои силы. Потом мы написали еще одну песню — “Синя даль” — это было продолжение... Вот так мы с Геной Татарченко стояли у истоков эстрадной судьбы Михаила Михайловича. Я преклоняюсь перед энергией этого человека и его

талантом організатора... Из того інститута, котрий називали “кульком”, он зробив кращий вуз України, в котрий приємно зайти... Этот вуз для культури України робить більше, чем все подібні вузи, потому что возглавляет его человек, котрий займається своїм делом. Я верю в этого человека. Я писал, пишу и буду писать для Михайла Михайловича. Он для меня и в рамках творчества, и по жизни очень дорогой, близкий человек.

Майстер спорту з футболу Михайло Поплавський — надія команди. Той матч зірок естради проти команди журналістів зібрав на стадіоні “Олімпійський” стільки глядачів, скільки зазвичай збирало київське “Динамо”.

Відомі футболісти разом — Михайло Поплавський та Олег Блохін.

“Університет культури ще не раз усіх здивує!” Разом з Володимиром Литвином та Олександром Омельченком на святі 1 Вересня в КНУКМ.

Михайло Поплавський, як завжди, допомагає підтримати мистецтво. З Володимиром Литвином.

Томас Андерс — почесний професор Національного Університету культури та мистецтв. 2005 рік.

Ані Лорак

Це життєрадісна та цілеспрямована людина, якій можна позаздрити в хорошому сенсі — його силі волі, його характеру.

Він сам каже: я не співак. Але він зробив цікавий музичний матеріал, який знайшов відгук у серцях людей. Можна мати різні думки стосовно його творчості... Але собака гавкає — караван іде. І Михайло Михайлович — той самий караван, який, незважаючи ні на що, буде йти вперед завжди. Це людина, яка має мету, яка завжди йде вперед і не звикла здаватися ніколи. І саме такі люди викликають у мене захоплення.

Він дуже веселий ректор, не суворий, але дуже справедливий...

Слабкість у нього є одна велика — це дівчата та жінки... Якщо поруч буде якась дівчина або жінка, то він обов'язково зробить комплімент. Хтось любить солодке, хтось ще що-небудь, а Михайло Михайлович любить жінок. Це в нього є на 100%.

Дмитро Гордон

Михаил Михайлович представляет лично для меня интерес как человек, который сделал себя сам... Таких людей катастрофически мало. Это самородок, который обычно точно знает, что нужно, и идет к своей цели. Причем, не по трупам, не по чьим-то головам, а играя по правилам. Это тоже редкое качество... У нас сегодня мало кто привык играть по правилам... Он очень обязательный, ответственный человек, человек слова. Это тоже очень большая редкость... Университет культуры, который был захудалым "кульком", я считаю, должен на него молиться. И у меня нет никаких сомнений в том, что рано или поздно университету присвоят имя Михаила Михайловича Поплавского... Лучше при жизни. Я бы советовал ему добиваться этого официально. Мало того, в отличие от ряда недоброжелателей, мне нравятся его песни и их искреннее исполнение. В песнях Михаила Михайловича есть душа. Это самое главное для человека, который выходит на сцену. Кроме того, мне очень нравится, что у него получаются его бизнес-проекты, и нравится, что рядом с ним есть команда. Потому что если человек в состоянии правильно подобрать себе команду, это значит, что потенциально он уже добился успеха. Михаилу Михайловичу и это удалось.

Я думаю, он очень мудро поступил, что не пошел в политику. Потому что он все понял относительно этой затеи. Я считаю, что ему и не нужно идти в политику. Скорее, политикам нужно идти в ректоры. Я желаю ему здоровья и процветания...

Я часто цитирую одно его высказывание: "Все говорят, что у меня нет голоса. Как нет, если я с вами разговариваю?!" Мне это очень нравится. Это свидетельствует о его отменном чувстве юмора. Только сильный человек в состоянии смеяться над собой и обнажать свои слабости. А он и этого не боится, и это добавляет ему баллы.

З академіком Патоном на врученні чергової нагороди. Михайлу Михайловичу дуже дороге це фото.

Павло Глоба розуміється на справжніх зірках.

Ректор-гурман величезною ложкою їсть чорну ікру. Разом з Андрієм Чебікінім та Олександром Морозом.

Поплавський в оточенні міністрів. З міністром освіти Станіславом Ніколаєнком (на фото зверху), з міністром культури Юрієм Богуцьким та його російським колегою міністром Михайлом Швидким (на фото знизу).

Зустріч на музичному Олімпі. Михайло Поплавський, Дмитро Гордон та Йосиф Кобзон.

“Поплавок” завжди на плаву...

Михайло Поплавський з Олександром Шалімовим.

Ян Табачник

Поплавский — очень добрый человек. Очень порядочный, добрый человек. Я на протяжении многих лет помогаю детям... Вы же понимаете, что не каждый талантливый ребенок имеет средства на то, чтобы учиться, чтобы развивать те способности, которые у него есть. К сожалению, на сегодняшний день это очень большая проблема. А платное образование — это еще не значит, что это образование хорошее, и что каждый может себе это позволить. И вот я обращаюсь к Поплавскому уже много лет. Из года в год я звоню ему и говорю: “Миша, я тебя прошу, там ребенок сирота, ребенок не может платить за образование. Давай ему поможем! Возьми его на государственное образование. Талантливым детям надо помогать...” Вы знаете, без второго слова он помогает... У него добрая душа...

И вы знаете, самое смешное, что есть еще исполнители..., которые пытаются как-то соревноваться с Мишей Поплавским. Миша смеется над ними, он не певец, ему это не надо. Просто он раскручивал свой вуз. Он молодец, он очень здорово это сделал.

Миша Поплавский — порядочный и действительно легендарный человек. Больше не будет таких ректоров, как Миша Поплавский. Это я могу вам сказать однозначно. Взять этот “кулек”, который когда-то был никому не нужный, и сделать его престижнейшим учебным заведением, куда молодежь стремится попасть, занять столько тысяч людей у себя, дать работу педагогам — это надо быть поистине гением на сегодняшний день.

Дитина народжується зіркою. Конкурс “Крок до зірок”,
фінальний виступ.

Перші записи були найважчими. На студії разом з
Володимиром Бебешком.

Дежа вю депутата Поплавського. В юності він сам працював у забої на шахті в Донецькій області.

Неформальний ректор...

Міша + Вера

Анатолій Матвійчук

Головна риса Михайла Михайловича — це така природна українська його харизма. В ньому є комплекс якостей, які підкупають. Наприклад, вміння все обернути на жарг. Будь-яку ситуацію, навіть складну. І вміння не наживати собі ворогів. Це дуже важливі речі в житті.

Я вам розкажу один епізод, з якого почалося тісне наше з ним співробітництво і приятелювання. Колись на телеканалі УТ-1 відбувався музичний ринг. І на цьому музичному рингу опонентами ми були з ним. Михайло Михайлович відстоював субкультуру сучасну, а я говорив, що необхідна базова культура, базові знання. І от в цьому ток-шоу я переміг... Журі, серйозне журі, яке складалося з відомих професорів, мистецтвознавців, культурних діячів, невеликою перевагою віддало перемогу мені. І треба віддати належне Михайлу Михайловичу, що він не сприйняв це за особисту образу, як розуміння того, що я його антипод, супротивник. Він до мене підійшов після тієї програми і сказав: “Толя, ми повинні працювати разом, тому що ми дивимось на цей світ в один бік, ми займаємось одними і тими ж проблемами”. Він запропонував мені викладати в університеті...

Проект “РЕКТОР, ЩО СПИВАЄ”, безумовно, був піар-технологією, яка на перших порах викликала страшенне збурення та несприйняття... Але час — це кращий критерій істини, і він все розставив на свої місця... Ця технологія спрацювала на всі сто! Сьогодні мені важко знайти в Україні когось, чиї концерти були б такі насичені, якісні в плані оформлення. Сьогодні він зайняв свою нішу, свою неповторну нішу, яка дозволяє йому завжди бути навидноті.

У реальному житті родина Поплавських збирається за столом так само, як в кліпі. (Кадр з кліпу на пісню “Дорогі мої батьки”).

Перший бек-вокал маестро: Надя, Юля, Влада і Таня. Надя Фунт зараз декан факультету в черкаській філії університету культури. Таня Павлюк — заступник декана факультету режисури та хореографії.

Михайло Поплавський — голова спілки власників земельних паїв.

Кадр з кліпу “Росте черешня в мамі на городі”. Його знімали на батьківському подвір’ї маестро.

Мама — найдорожча для Михайла Михайловича людина. Кожні вихідні він кидає всі свої справи і мчить до неї в рідне село.

Кліп на пісню “Сало”
— один з найкращих. Чарка
горілки під шматочок до-
машнього сала — чого ще
бажати?

Чорт зна що одягнув на себе Поплавський... (Кадр з кліпу на пісню "Сало").

Іноді Михайло Михайлович приїжджає до власного ресторану “Батьківська хата” саме для того, щоб власноруч приготувати для відвідувачів що-небудь особливе. І, звісно, випити з ними по чарці “Кропиви”...

Дерев'яні меблі, свіжескошена трава та фото родини Поплавських на стінах доповнюють неповторну атмосферу ресторану “Батьківська хата”.

Зіркове відкриття ресторану “Кропива”. Диво-рослина, диво-ресторан.

Окрошка у льодовому посуді – ексклюзивна страва від Михайла Поплавського.

Смарагдова “Кропива” під домашню ковбаску – дуже смачно! Ресторан “Кропива”.

Ранкова кава. Унікальний кадр. Зазвичай о цій порі маестро робить собі фреш.

Час на шашлик у Поплавського буває дуже рідко. Тим смачніший шашлик...

З такими захисниками Вітчизна в безпеці. Гвардії рядовий Михайло Поплавський. 1971 рік.

Головне в житті — знайти справжнє кохання. Молоді Михайло та Людмила. У них все життя попереду.

Це щастя, коли близькі люди поруч. Родина Поплавських в селі. Без церемоній.

Відкриття храму Архістратиґа Михаїла на батьківщині маєстро. 2004 рік. Його побудували завдяки декільком заможним християнам, у тому числі і Михайлу Поплавському.

ЩО КАЖУТЬ ПРО ПОПЛАВСЬКОГО...

ОЛЬГА СУМСЬКА:

Коли Михайло Михайлович залицяється, він настільки це робить чарівно, і настільки природно... Я думаю, що мій чоловік не приревнував би. Ну, це ж потрібно для програми...

ПАВЛО ЗІБРОВ:

Михайло Михайлович роботоголік, а я дуже поважаю людей, які працюють з ранку до вечора, і у яких все отримується... У деяких не отримується, хоча й працюють. А Михайло Михайлович працює, і це видно. Всій Україні...

ІРИНА БЛИК

Поплавського можна сравнить, наверное, с Кличко, с Русланой Писанкой... Мало в нашей жизни людей, которые будоражат. И я хотела бы, чтобы он таким и оставался — в красных парчевых костюмах, с красивыми девушками рядом... Я не хочу петь ему дифирамбы, он сам знает, насколько он хорош... Но для веселой Украины нужен веселый герой. Я считаю, что он талантливый, веселый... Это его образ.

ОЛЕГ СКРИПКА

Це майстер! Майстр шоу-бізнесу. Нам багато чому ще є навчатися.

ОКСАНА БІЛОЗІР:

Якби не Михайло Мхайлович, то наш університет не був би такий гарний, такий затишний. Я думаю, що для кожного студента, який тут навчається, це велика насолода — п'ять років студентського життя мати саме такими.

ЮРІЙ РИБЧИНСЬКИЙ:

Якщо б більшість українців співала так, як Поплавський, мені здається, що у нас інше було б життя.

ЛЕОНІД КРАВЧУК:

У нього щире українське обличчя, у нього відкрита душа, він є емоційною постаттю. Він народжує стільки ідей... Він може зробити за рік більше, ніж інші за 10 років... Він талановитий менеджер, котрий нестандартно підходить до вирішення тих чи інших питань.

БОРИС ОЛІЙНИК:

Він народний ректор, у нього майже немає люфт-паузи між ним та студентом, немає дистанції. Він її не тримає, але студенти тримають самі дистанцію, оскільки поважають його. Це теж характерна риса цілісної натури.

КОСТЯНТИН СТЕПАНКОВ:

Дивіться на енергію чоловіка, дивіться на його, в хорошому розумінні, авантюризм, його щирість у спілкуванні з людьми, його настирність, його патріотизм багатющий справжній, а не тріпло-патріотизм. .. Як у нас говорять: одне діло "язиком молоти", а зовсім інше — перти плуга. Так він саме вмє перти плуга.